

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
83**

**CENA
100 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEŠUN

LEPOTICA BEZ MILOSTI

★ SEJN ★

DŽEK SLEJD

LEPOTICA BEZ MILOSTI

NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Š E J N

Broj: 83

V. d. glavnog i odgovornog urednika:
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
BEAUTY WITH NO MERCY

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Iren MENGL
Erika KOČIŠ HORVAT

Štampa: 2. IV 1986.
Tržište: 16. IV 1986.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. V. d. glavnog i odgovornog urednika: Slavko DRAGINČIĆ. UREDNIK: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — BEAUTY WITH NO MERCY Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena. Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

— Gonite ga bez milosti i pošaljite ga odmah na onaj svet! — povikala lepa crnokosa žena sa terase.

Stajala je tamo gore obasjana jutarnjim zracima sunca. Na sebi je imala tanku, skoro providnu haljinu ispod koje su se ocrtavale obline njenog tela.

Momci su se vinuli u sedla.

— Ne brini, Romana! — doviknu vođa grupe jahača. Osmehnuo joj se. — Budi sigurna da ćemo srediti tog nitkova. Poterali su konje. Počeo je veliki lov na Šejna.

Visoki jahač umakao je negde prema severu. Već tri dana je proveo sa Romanom Garaco. To je žena koja se ne zabravljala.

Šejn je trebalo da potpraši bandu razbojnika čiji je vođa Lebo Alvarez. Nadao se da će kod Romane naići na neki sveži trag. Ali, ništa!

Sada je bio odlučio da se vrati u Arizonu. Nadao se da će tu nanjušiti tragove ozloglašanih desperadosa.

Nikom dosad nije uspeo da uhvati Loba Alvareza. Mnogi američki i meksikanski tajni agentj su ga tražili. Ali, ništa!

Sada je na red došla Sedma brigada. I, Šejn je bio taj koji je izvukao tako čuvenu CRNU KARTU.

Međutim, Zapadnjak se nije ljutio. Šta je tu je!

Dok je razmišljao o tome pao je prvi pucanj.

Instinktivno obode svoga konja i poterao ga brže. Istovremeno se sagnuo u sedlu.

Vranac je jurio kao da ga goni hiljadu đavola.

Odjeknuše dalji pucnji. Međutim, Zapadnjak se nije ni malo zabrinuo. Rastojanje je bilo suviše veliko.

Šejn pogleda nazad. Nije mogao da oceni koliko ih je. Ali, u svakom slučaju ima ih bar desetak. Možda manje ili više.

Šta to sada treba da znači? Zašto ga ti ljudi gone?

Od njega nisu mogli očekivati novac niti neke vredne stvari, sem, naravno, petsto dolara koje je nosio u džepu. A za to se sigurno nije isplatilo da krene toliko ljudi u poteru za njim.

Vranac je povećavao rastojanje ispred gonilaca. Ali, Zapadnjak je znao da će mu se oni ubrzo približiti.

Konj je već bio umoran od dugog jahanja i skoro da je sada bilo samo pitanje vremena kada će Zapadnjak zaustaviti konja i upustiti se u borbu s banditima.

Primetio je kako je vranac odjednom potrčao brže i pri tom nagnuo glavu na jednu stranu. Znao je šta to znači. Ži-

votinja je osjetila da se negde u blizini nalazi voda. Od jutros vranac nije okusio ni kap vode, a on nije bio od one pustinjaške vrste konja koji mogu da izdrže dva, a ponekad čak i tri dana bez vode.

Jednu milju dalje uzdizale su se niske stene.

Konj stade.

Sejn se iscrpi. Odavde između stena moći će dobro da potpraši gonioce.

Međutim, to su primetili i gonioци i poterali svoje konje još brže. Stalno su pucali.

Zapadnjak je uperio cev „vinčesterke” u jahača koji mu je bio najbliži.

Tri puta je povukao oroz. I, konjanik najzad pade. Podigao je ruke uvis, ispustio pušku i kliznuo s konja.

Šejnov vranac jurio je kao vihor prema stenama.

Još samo dvadesetak metara i biće u zaklonu.

Međutim, tog trenutka osetio je jak udarac u rame. Znači, bio je pogoden! Zapadnjak je samo krajnjim naporom snage uspeo da se održi u sedlu. Jer udarac je bio neobično jak.

Pokušao je da potera vranca još brže. Međutim, konj je odjednom pošao polako. Zatim je stao. Kao da se našao pred nekom nevidljivom preprekom.

Zapadnjak se bacio iz sedla. Uz put je ispustio svoju „vinčesterku”.

Vranac je frknuo, klekao na prednje noge, a zatim pao.

Šejn je osetio opasnost i otkotrljao se u stranu da ga teško telo konja ne bi pritislo.

I, imao je sreću. Životinja je još jednom zarzala, zabacila noge u stranu i umirila se. Vranac je bio mrtav.

Gonioци su bili sve bliže i bliže. Šejn se bojao da se i njemu bliži kraj.

Brzo se primakao konju koji se više nije micao i pokušao da izvuče „vinčesterku” koja je virila ispod tela životinje.

Nije uspeo.

Šta sada da radi?

Odlučio je brzo. Morao je da nastavi dalje prema stenama koje će ga zakloniti od metaka gonilaca.

Sagnuo se i potrčao koliko ga nose noge.

Ipak, jedan od kuršuma zapara njegovu slabinu s desne strane i Šejn opsova.

Nastavio je da trči. I, gle, čuda! Uspeo je da stigne do stena u zaklon.

Osvrnuo se unaokolo.

Dobro mesto za odbranu, pomisli on.

Visoke stene okruživale su prostor u kome se nalazio izvor vode.

Kao neka tvrđava!

Šejn je stao iza stene. Ovde mu gonioци nisu mogli ništa.

Međutim, oni su se približavali. Sigurno su primetili da on ima samo revolver i zato su prišli dosta blizu.

Tek tada je Zapadnjak imao priliku da ih bolje zagleda.

Četvorica! Zapadnjaku se ranije učinilo da ih je osmorica.

Sada je mogao da vidi i njihova lica. Dvojica su bili Meksikanci, jedan melez i jedan Amerikanac.

Surova, izdužena lica!

Šejn je preturao po svojoj pameti. Nije nikako mogao da se seti da ih je ikad ranije u životu sreo.

Ko su ti banditi?

A pre svega, šta traže od njega? Novac! Nema ga.

Nešto su razgovarali između sebe, a zatim je Amerikanac podigao ruku.

— Dajemo ti poslednju šansu, hombre! — viknu on pis-kavim glasom. — Izlazi iz zaklona i podigni ruke uvis!

— Šta vi hoćete od mene? — odvrati Zapadnjak. — Ne-ka vas đavo nosi! Ja nemam nikakvo bogatstvo zbog čega bi trebalo da me ubijete. Sem ako ste zainteresovani da mi uz-mete konja.

Četvorica bandolerosa se nasmejaše.

— Šejne! — grmnu Amerikanac. — Pružio sam ti šansu. a ti ne prihvataš moj predlog. Nemaš drugog izbora, jer mi ćemo te ionako srediti. Nećeš nam umaći, pa da si ptica!

Dao je znak rukom ostaloj trojici bandita i oni poteraše konje.

Amerikanac je ostao na mestu gde se nalazi. Bio je to mršav čovek divljeg izgleda.

— Hej, mister! — doviknu Zapadnjak kad su se trojica bandolerosa udaljili. — Otkud ti znaš kako se ja zovem?

Čovek se nasmeja.

— Zar ti to stvarno ne znaš, ili nas smatraš budalama, hombre? — viknu on. — Seti se gde si bio poslednji put, pa će ti sve biti jasno.

Da, Zapadnjaku je odmah puklo pred očima šta košćati čovek želi da kaže. Jer, Šejn je proveo tri dana u Sasabi, jed-nom malom meksikanskom mestu pet milja južno od granice.

Tu je upoznao jednu neobično lepu ženu.

Romana Garaso!

Svi su je zvali senjorita. Kakva je to temperamentna že-na!

Živela je u jednoj velikoj kući na šumovitom uzvišenju jugozapadno od gradića.

Kuća je, u stvari, bila burdelj. Ali, posebne vrste.

Tamo nisu puštali svakoga. Samo odabrani gosti mogli su da prođu kroz tešku kapiju. Ceo posed bio je ograđen vi-sokom kamenom ogradom i ličio je na neku tvrđavu.

Senjorita je najpre sama lično razgovarala sa svakim no-vim gostom. I, tek ako joj se posetilac dopadne i ima dovolj-no dolara ili pezosa mogao je da bude uslužen.

Sedam neobično lepih devojaka i sama senjorita starale su se o tome da gost bude zadovoljan.

Ponekad je dolazilo i do gužve. Međutim, tada bi se po-javio jedan mračan crni momak i ubrzo bi nastao red i mir.

Bio je to čovek bez milosti. Ko se usudi da mu se sup-rotstavi teško da je imao izgleda da ostane u životu.

Zvao se Karlos Garaso i bio je rođeni brat Romane koju su zvali senjorita.

Karlos je voleo da nosi crna karirana odela i bele košu-lje sa cvetićima.

Senjorita je dugo pričala Šejnu o svom bratu. Od nje je i saznao da Karlos puca brže i pogađa tačnije od bilo kog

čoveka za koga je ona čula. A, osim toga, on je sve svoje sadašnje protivnike ubijao bez milosti.

Sve te misli rojile su se u Šejnovoj glavi dok je posmatrao Amerikanca.

— Znači, poslala vas je senjorita? — doviknu Zapadnjak kreštavim glasom.

— Da! — čuo se odgovor.

— Zašto?

— Nije mi poznato, mister! Jedino znam da ona želi da joj donesem vašu odsečenu glavu.

Zapadnjaku se učinilo da ne veruje svojim rođenim ušima. Kao da nije dobro čuo.

Baš ona, senjorita! To je bilo daleko od pameti!

Nije joj se nimalo zamerio. Lepa Romana ga je pitala zašto ne ostane malo duže kod nje. Ali, to svakako ne može biti razlog da nahuška ove prerijske pse da ga rastrgnu.

Sada se već čuo topot konjskih kopita sa svih strana.

Znači, neće proći mnogo vremena, a kuršumi će poleteti prema njemu.

Osetio je sevanje u ramenu. Doduše, kugla nije ušla duboko u njegovo telo, ali moraće da se izvadi što pre, jer može doći do zapaljenja i on će umreti od trovanja krvi.

Sto mu gromova. Đavolski opasan položaj!

Četvorica bandita okružili su ga sa svih strana, a on sam ima kuglu u ramenu. Izgleda da se to neće dobro svršiti!

Da bar ima svoje specijalne puške. „Jaguar”! Ali ostavio ih je u Arizoni, jer je, u stvari, krenuo u neku vrstu izviđanja. Dobio je zadatak da otkrije gde se nalazi Lobo Alvarez, ozloglašeni vuk Sijere.

A sada je, eto, upao u ovaj smrdljivi sos!

Romana Garaso je poslala revolveraše! Ali, zašto?

Čak i da uspe da nekako izađe na kraj s ovim momcima, ko će mu izvaditi kuglu iz ramena. Jer, on sam to neće uspeti.

Pogledao je čoveka na konju koji je još uvek stajao na istom mestu.

Šejn je imao šest metaka u dobošu revolvera. Znači, moći će da puca samo šest puta, jer verovatno neće imati vremena da ponovo napuni „kolt”.

Topot kopita bio je sve glasniji.

Posle nekoliko trenutaka jedan bandoleros opali metak i ciknu prodorno.

Izgleda da je to bio ugovoreni znak za napad na Šejna!

Amerikanac potera svoga konja napred. U rukama je držao pušku. Počeo je da puca.

A zatim je đavo uzeo igru u svoje ruke. Sve se dogodilo neverovatno brzo. Bandolerosi su napali Zapadnjaka kao kakve divlje zveri.

Zapadnjak je sačekao da mu se Amerikanac približi, a zatim se munjevito uspravio i pucao.

Nije bilo potrebno da puca dvaput. Jer, čovek se trgao, podigao ruke uvis i ispustio „vinčesterku” iz svojih ruku. A, zatim je pao s konja.

Međutim, približavali su se ostali protivnici.

Šejn skoči na drugu stranu stena da bi zauzeo bolji zaklon.

Ali, ne lezi vraže! Kugla bandolerosa pogodila ga je dok je bio u skoku. Ovoga puta počela je da krvari njegova butina.

Šejn je stao iza stene i odgovorio na vatru. Međutim, i treći put ovog dana bio je pogođen.

A onda se sve odjednom utišalo.

Dim baruta se polako razilazio.

Tri konja bez jahača žurili su prema mestu gde se nalazio izvor vode.

Melez i dva Meksikanca ležali su na zemlji. Nepokretni.

Zapadnjak vrati „kolt“ u futrolu. Ionako mu ničemu ne bi koristio, jer je bio prazan.

Zaista, pravo je čudo kako je izvukao živu glavu! Pored tolikih kuršuma.

Ali, da li će biti tako?

Ustao je polako i krenuo. Imao je nameru da najpre ode do izvora i napije se vode, a zatim malo da opere rane.

Nije napravio ni tri koraka, a između stena na južnoj strani useka pojavio se neki čovek na konju.

Šejn ga je odmah prepoznao. Karlos Garaso!

Sa revolverom u ruci krenuo je prema Šejnu.

Zapadnjak nije ni pokušao da podigne ruku u kojoj se nalazio „kolt“. Revolver je bio prazan.

Karlos Garaso zaustavi konja na desetak metara od Zapadnjaka. U prvom trenutku je izgledalo da će odmah pucati, ali je primetio da Šejn ne može da se brani.

Senjoritin brat se pakosno isceri.

Zapadnjak se osećao kao osuđenik koji stoji ispred pušćanih cevi i čeka streljanje.

Karlos Garaso, odeven kao i obično u crno karirano odeo sa belom košuljom sa cvetićima, delovao je mračno. Kao da je ličio na samog crnog đavola koji će svakog trenutka zavrnuti šiju svom protivniku.

Šejnu je odmah bilo jasno da od ovog čoveka ne može očekivati da se smiluje i poštedi mu život.

— Šta se to dogodilo, Karlose? — upita Šejn mirnim glasom. — Zašto si krenuo u poteru za mnom?

Karlos Garaso razvuče usne u osmeh. Jeziv i preteći!

— Kaži svoju poslednju želju, Šejne! — huknu on. — Neće proći ni sedam sekundi, a ti ćeš već krenuti na put bez povratka.

— Do đavola! — frknu Zapadnjak. — Pa zar prethodno nećeš da mi objasniš šta se to ovde dešava? Meni...

— To će ti đavo u paklu objasniti, gringo! — prekide ga Karlos Garaso.

Podigao je polako revolver. Cev je bila đavolski opasno uperena baš u Šejnovo srce.

— Prošlo je sedam sekundi, Šejne!

Šejn sleže ramenima. Čutao je. Uostalom, šta da kaže. Taj hladnokrvni ubica će svakako pucati. A Zapadnjak stvarno nije video bilo kakvu mogućnost da izbegne smrt.

— Dobro! — reče Karlos Garaso kratko. — Sada je već došlo dotle da...

Međutim, tog trenutka pade pucanj.

Zapadnjak se instinktivno pomeri u stranu.

Međutim, to nije pomoglo. Kugla ga je pogodila u grudi.

Osetio je udarac. Odjednom je sve oko njega počelo da se vrti u krug. Ipak, uspeo je da se održi na nogama.

Usledio je novi pucanj.

Šejn ga je čuo, ali mu se učinilo da je prasnulo negde daleko. Ipak, možda je to hitac koji je uputio Karlos Garaso da dokrajči njega!

Međutim, ovog puta kugla nije pogodila njegovo telo. Bar on je nije osetio.

Šejn je polako gubio snagu. Najpre je kleknuo, a zatim se opnužio na zemlji. Uspeo je još jednom da podigne glavu.

Mada ga je nesvestica hvatala video je jasno okolinu pored sebe.

Plavo nebo, žuti pesak i izvor čija se površina presijavala pod udarom sunčevih zraka. Na zemlji su se nalazila tela nekih ljudi. Ali, gde je sada taj đavolji Karlos Garaso?

Tamo gde je još pre nekoliko sekundi stajao taj đavolski opasan brat senjorite stajao je neki drugi čovek.

Zapadnjak je odmah primetio njegovu sedu bradu. Učinilo mu se da se to ispred njega isprečilo neko visoko drvo koje doseže do samog neba.

Šejnu nije preostalo ništa drugo nego da se isceri.

Ali, ubrzo je ponovo sve unaokolo počelo da se vrti u krug u njegovim očima i zatim je nastala noć. Mrkli mrak. Ništa!

Čovek u tamnom odelu nagnuo se iznad Šejna i okrenuo ga polako na leđa. Zatim je podigao očne kapke Zapadnjaka i zagledao se u njegove zenice.

Razvukao je usne i ubrzo nestao.

Nije prošlo ni pet minuta, a on se vratio. Vodio je za sobom neku ostarelu ragu.

Unaokolo je vladao mir. Jedino su se na plavom nebu pojavile neke crne tačke.

To su sigurno bili lešinari.

Ogromne, gramzive ptičurine su izgleda prve osetile da je smrt ponela nekog na onaj svet.

II

Zapadnjak je povremeno čuo topot kopita. U tim trenucima mu se činilo kao da se nalazi u nekom čamcu koji se ljulja na površini vode.

A, zatim je ponovo nailazio mrak.

Nije bio svestan toga da ga je neko podigao i prebacio njegovo telo preko konja i da je krenuo kroz pustinju.

Tek kasnije je otvorio oči.

Sve ga je bolelo.

Izgleda da su ga stavili na neku čvrstu podlogu. Kao da je to bio sto.

Zapadnjak je kriknuo.

— Mir, momče! — zabrundao je neki duboki glas. — Moraš biti miran!

Šejn je otvorio oči i ugledao svetlost lampe. A zatim se pojavilo i bradato lice koje je video tamo u prirodi.

— Vezao sam te kajševima. Šejne — reče stari čovek. — To je bila jedina mogućnost kako bih mogao da ti izvadim komade olova iz tela. Ja se stvarno čudim odakle ti toliko snage da sve to preživiš. Neverovatno, ali uspelo je! Evo, otpij koji gutljaj! To će ti mnogo pomoći.

Približio je vrh jedne boce Šejnovim usnama.

Visoki jahač okvasi svoje suvo grlo. Osmehnu se čoveku koji je ubrzo sklonio bocu.

— Pomislio sam da ste vi bog — reče Šejn. — Jer sam smatrao da se nalazim na onom svetu. Karlos Garaso te pucao još jednom i tu je trebalo da bude kraj.

— Nisam ja nikakav bog, momče — odvrati stari čovek. — Ali, ja sam u njegovoj službi. Jer, on me je baš u pravom trenutku poslao na pravo mesto. Jedino tako sam mogao da ti pomognem. Šejne. Eto, pojavio sam se baš u onom trenutku kada je Karlos Garaso hteo da uputi drugu kuglu u tvoje telo.

— I? — upita Šejn radoznalo.

— Ja sam pucao pre njega — objasni mu starac. — Sada je i on mrtav čovek kao i ostali.

— Sve je to tako bilo, ali kome ja mogu da zahvalim što sam ostao u životu? — upita Zapadniak.

— Ja sam Džozef Mek Eligot — predstavio se stari čovek. — A ti se nalaziš na mojoj maloj farmi, sinko.

— A s koje strane granice? — upita Šejn.

— Južno od nje. Šejne. Znači u Meksiku.

— Pretpostavljam da si Amerikanac. Da li ljudi ovde trpe nekog ko nije Meksikanac?

Džozef Mek Eligot klimnu glavom.

— Ovo je jedna mala, siromašna farma na ivici pustinje — reče on. — Nijedan Meksikanac ne bi želeo da živi ovde, u ovoj samoći. Bar ja tako mislim. Ali, mi volimo što nam je ovde dom. Jer, božja je volja što nas je poslao baš ovde na ovo mesto.

Stari čovek je govorio ozbiljno i stvarno je po svom ponašanju izgledao kao pravi propovednik.

Međutim, Šejn se odjednom trgao.

Ipak nešto se tu nije slagalo!

Tom starom čoveku uvek bi se pojavile iskre u očima kada je govorio o teškom životu.

Viski je ugrejao Zapadniakov stomak i s toplotom je došao i umor.

Zatvorio je oči. Znao je da će uskoro zaspati, ali hteo je da sazna još nešto.

— Ti ne živiš sam ovde, mīster Eligote? — promrmlja on zatvorenih očiju.

— Zovi me samo imenom — reče stari čovek. — Zvuči nekako prisnije. Pa zato mi jednostavno kaži Džozef. To je ime koje voli gospod bog..

— Ako želiš odgovori mi na još jedno pitanje. Džozefe

— reče Zapadnjak i otvori oči. — Da li sam živiš ovde? — to sam već pitao.

— Znam zašto si to pitao — promrmlja stari čovek. — Dobro si primetio da sam rekao „mi”. Ali, to više nije istina. Kada sam se pre dve godine doselio ovde, nisam bio sam. Pored mene su se nalazili moji sinovi Kaleb, Efraim i Ruben. I moja kćerka Ester. Ali, svi su me napustili. Nisu mogli da žive ovde u divljini. Poslednja me je napustila Ester. Otišla je pre dva meseca.

Uspravio se i njegovo lice više nije osvetljavala lampa.

— Ti sada moraš da spavaš, sinko — promrmlja on. — Odvezaću te i preneću te u krevet. To je krevet moje kćerke Ester. Valjda neće imati ništa protiv...

Odvezao je kaiševe i konopce kojima je Zapadnjak bio vezan kako se ne bi pokretao za vreme teške operacije.

Šejn je pokušao da ustane sam, ali njegovi mišići ga nisu poslušali. Nije uspeo.

Starac se nasmeja.

— Stavio sam ti u viski jedno indijansko sredstvo za uspavljivanje — objasni on Zapadnjaku. — To je u tvom interesu. Uskoro ćeš spavati kao beba i u snu nećeš da se trzaš. A to je dobro da ne bi povredio rane.

Šejn nije ništa odgovorio.

Ubrzo je osetio umor. Očnj kapci su mu bili teški.

Stari čovek ga je uzeo u naručje i preneo ga u neku drugu prostoriju.

Taj Džozef Mek Eligot mora da je neobično snažan čovek. Preneo je Šejna i ne trepnuvši.

Kada ga je spustio u krevet Zapadnjak je već spavao.

Džozef Mek Eligot je stajao još minut-dva pored Zapadnjakovog kreveta. Zatim se osmehnulo zadovoljno.

— Bog te je poslao meni — mrmljao je on sam za sebe. — Ti ćeš biti mač kojim ću uništiti svoje neprijatelje.

Posle tih reči ponovo se osmehnulo, ugasio lampu i uputio se u veliku sobu koja je služila i kao kuhinja i kao dnevna soba.

Oprao je sto na kome je ležao Šejn, a zatim seo u naslonjaču od pruća i sa stola dohvatio debelu knjigu sa kožnim povezom. To je bila biblija.

Eligot se osmehnulo. Po njegovom izrazu lica se videlo da je zadovoljan, ali u njegovim sivim očima sevnule su ponekad munje.

Odjednom je prestao da čita. Podigao je glavu i stavio bibliju na sto pored naslonjače.

Ustao je i uzeo „spensericu” koja je visila na zidu pored kamina.

Ostavio je lampu da gori i prišao vratima.

Pušku je naslonio na zid, ali tako da mu bude na dohvata ruke ako mu bude potrebna, zlu ne trebalo!

III

Šejn bi se sigurno začudio kad bi upoznao tog pobožnog starog čoveka malo bolje. Jer, Džozef Mek Eligot nije bio neki mirni farmer, već iskusni lukavi planinski vuk.

Prekoračio je prag svoje kolibe.

Ispred ulaza u kolibu nalazila se jedna nadstrešnica koja je preko dana pravila hladovinu. a sada u noći bacala je senku, jer je bila mesečina.

Neki usamljeni jahač približavao se malom imanju.

Džozef Mek Eligot razvuče lice. Jer, izgleda da je prepoznao jahača.

Konj se zaustavio ispred starog čoveka. Mek Eligot prihvati uzde.

— Nisam očekivao da ćeš se tako brzo vratiti, Ester — reče on i pogleda zabrinuto devojkju. — Da se nije nešto dogodilo?

— Imala sam sreće, oče! — odgovori devojka veselo. — Bilo je mnogo lakše nego što smo pretpostavljali. Međutim, sada moramo biti oprezni. Treba da sačekamo.

Ester Mek Eligot vešto kliznu iz sedla.

Na sebi je imala uske farmerice i crvenu pamučnu bluzu koja se pripila uz njeno vitko telo, a ispod bluze su se ocrtavale njene bujne, čvrste kugle. Bila je lepo građena sem što je imala malo šire kukove što nimalo nije smetalo da muškarci izgube oči kad je pogledaju.

Skinula je ljupkim pokretom ruke svoj šešir i mesečevi zraci obasjaše njenu crvenkastu kosu.

Džozef Mek Eligot stavi ruke na njena ramena. Zagledao se u njene oči.

— Da li ga stvarno imaš? — upita on nestrpljivo. — Možda si samo htela da se malo našališ?

Devojka se nasmeja. Zabacila je glavu unazad i njena bujna duga kosa prosu se preko njenih ramena.

— Imam ga stvarno — odgovori ona. — Tu je kod mene, oče.

Obavila je svoje ruke oko njegovog vrata i poljubila ga u oba obraza.

— Oh, oče — šaputala je ona. — Sada su prošli dani nemaštine i bede!

— Hvala bogu da bude tako — reče stari čovek i pogleda u nebo osuto zvezdama. — Molim te, gospode! Neka tvoja zaštitnička ruka i dalje bdi nad nama! Pomozi meni i stadu koje si mi poverio.

Bio je već odvojio ruke od svoje kćerke i prekrstio ih na grudima.

Devojka je strpljivo čekala da čuje šta će on dalje reći.

— Kako si uspela, dete? — upita starac.

— Ukrala sam ga — odvrati ona veselo. — I, što je najvažnije sumnja nije pala na mene. Seniorita je poslala grupu svojih kauboja-ubica da uhvate nekog Šeina. Jer, ona je ubeđena da je taj nitkov ukrado njen plan.

Osmehnula se ponovo.

Džozef Mek Eligot se uozbilji i klimnu glavom

— Nešto tako sam i pretpostavljao — promrmlja on. — Ali, tu ima još nešto. Šejn sada leži u sobici na tvom krevetu...

Sada se i devojka uozbiljila.

— Kako to, oče? — upita ona posle izvesne pauze. — Pa mi nikako ne možemo zadržati tog čoveka pod krovom naše

kuće. Jer, njegovo prisustvo će nam pokvariti sve planove. On mora da se gubi odavde!

Starac odmahnu rukom.

— Šejn je teško ranjen — objasnij joj on. — Njemu je potrebna nega. Mora ležati bar dve nedelje. On sam ne može da ode odavde.

— Onda ga upucaj! — prosikta ona ljutito. — Taj čovek može da nam natovari nove nevolje na vrat i doneće nam nesreću. Ja sam dobro upoznala senjoritu. I čula sam. Ona se neće smiriti sve dok ne bude saznala da je Šejn mrtav čovek. Međutim, ako do njenih ušiju dopre vest da si mu ti pomogao ona će poslati svoje ubice da srede tebe.

Čelo Džozefa Mek Eligota se nabra. Gledao je zbunjeno svoju kćerku kao da nije verovao u ono što je ona rekla.

— Da li si stvarno tako mislila, Ester? — upita on strogim glasom. — Da ja ubijem jednog bespomoćnog, ranjenog čoveka? Pa ja to nikad ne bih mogao. Seti se kako piše u bibliji „Ne ubij!” Zar si to zaboravila?

— Ali kod nas se radi o biti ili ne biti, oče! — frknu devojka. — Toliko smo se mučili, a može se desiti da izgubimo sve. Zar ti to želiš?

Stari čovek je razrogačio oči. A zatim mirno rekao.

— Ester, dete moje, da li je moguće da si se toliko izmenila za tako kratko vreme? Jesi li ti ona ista Ester koja je od mene otišla pre dva meseca? Zar je moguće da je sada tvoje srce tako hladno i surovo?

Oborila je pogled. Ali, ubrzo je prkosno podigla glavu.

— Da, to je tačno — reče ona odlučno. — Ja sam se izmenila. Za kratko vreme sam prošla sito i rešet. Ti si to sigurno znao kad si me poslao tamo, zar ne?

Sada je on oborio pogled. Bio je zbunjen.

— Bože! — reče on promuklim glasom posle izvesnog vremena. — Gospode! Šta sam ja to uradio. Zgrešio sam. I taj moj greh je učinio da uproastim svoje sopstveno dete, zato...

Prestao je da govori i uhvatio se za čelo.

Devojka obavi ruke oko njegovog vrata i pripi se uz nje-ga.

— Ne treba da prekorevaš sebe, oče — reče ona nežno. — Nije mi bilo tako loše. U početku je bilo teško da se naviknem. Najgore mi je bilo kad sam potpuno gola pogledala u oči muškarca i kada...

— Prestani! — prekide je on. — Nemoj više o tome da pričaš.

Osmehnula se.

— Ti nepotrebno prekorevaš sebe, oče. Jer, meni je kasnije bilo zadovoljstvo to da radim. Upoznala sam jedan drugi svet, sasvim različit od onoga kako si ga ti opisivao. Nije tu bilo sve loše i pokvareno.

On se zagleda u nju. Kao da nije verovao da je to čuo.

— Da li ti stvarno tako misliš, dete?

Ona potvrdno klimnu glavom.

— Ništa se više ne može izmeniti, oče. Ja sam zavolela taj život koji sam upoznala kod senjorite. A kasnije će nam biti mnogo, mnogo lepše. Zato sam i rekla da Šejn mora da

se gubi odavde. Kazao si mi da je ranjen. A, kako je stigao ovde kod nas? To mi još nisi rekao.

— Čuo sam pucnje tamo preko u pustinji — objasni joj on. — Gonili su nekog čoveka i pucali za njim. Uzjahao sam konja i posle izvesnog vremena stigao do Tinaja Lareda. Šejn je bio hrabar čovek i odličan strelac. Upucao je njih četvoricu. Ja sam naišao baš onog trenutka kada je Karlos Garaso hteo da dokrajči ranjenog Šejna. Bio sam brži od tog okorelog ubice.

— Karlos je, znači, mrtav čovek?

— Da.

Ester se zamislila.

— Sva sreća za nas — reče ona. — A sreća i za Šejna. A da li su svi Šejnovi protivnici ispustili dušu?

— Mislim da jesu.

Devojka je klimnula glavom.

— To je dobro za nas, jer nema nikog ko bi nas odao.

Rekla je to s osmehom.

— Šta se to dogodilo sa Šejnom i zašto je senjorita posumnjala u njega? — upita stari čovek.

Ona sleže ramenima. Nasmejala se.

— Slučaj je tako hteo, oče — odgovori ona. — Šejn je bio ljubimac senjorite. To je čovek u koga se žene zaljubljuju na prvi pogled. Skoro sve na koje naiđe. Zato ga je senjorita i zadržala za sebe. Ostao je tri dana kod nje. Jutros je otišao. Ali, nešto kasnije senjorita je primetila da nema papira. Naravno, odmah je posumnjala da ga je Šejn ukrao i poslala grupu svojih revolveraša u poteru za tim visokim čovekom. Predvodio ih je njen brat Karlos Garaso. Ja sam se popodne oprostila od nje i kazala joj da moram da posetim svog bolesnog oca.

Stari čovek zavrte glavom. Prešao je nekoliko puta rukom preko svoje sede brade.

— Možda si napravila grešku — reče on. — Trebalo je da pričekаш. Jer, senjorita je pametna žena. Ona će se duboko zamisliti kad vidi da se njen brat ne vraća. Može posumnjati na tebe i onda nam nema spasa.

Ester otkopča gornju dugmad svoje bluze. Ukazaše se njene čvrste krupne grudi.

Stari čovek okrete glavu u stranu.

Izvadila je zavijen papir i pružila ga Džozefu Mek Eligotu.

— Evo ga — reče ona mirno. — To je taj drugi deo plana. Možemo već posle nekoliko sati da krenemo i pokušamo da nađemo blago. Tri dana jahanja i mi ćemo biti u Siñeri Saruahipa. A, kada nađemo blago krenućemo na sever. U Sjedinjenim Državama ćemo biti bezbedni. Kada budemo prodali blago postaćemo bogati ljudi i tu je kraj. Već sada zamišljam neku veliku kuću u Kaliforniji. Tu je posluga koja ti iz očiju čita šta želiš. Ja ću se nakinduriti i nosiću nakit, naravno i lepe haljine i...

— Čekaj malo, još nismo stigli dotle — prekide je njen otac. — Mi još uvek nismo sigurni da li ćemo naći to blago. Može se desiti da plan nije dobar ili da je neko pronašao skrovište i odneo dragocenosti Kordilja.

— Ali, ti si sam rekao da je onaj padre koji ti je dao polovinu plana bio pošten čovek kome se mora verovati. Dao ti je taj pergament kada je bio na samrti. Da li je moguće da jedan tako pobožan čovek kakav je padre Marko može da laže?

Starac odmahnu glavom.

— Ne, on sigurno nije lagao — promrmlja on. — Onaj koji je lagao bio sam ja, glavom i bradom. Obećao sam mu da ću plan predati poglavaru manastira San Ignacijo. A umesto toga, ja sam se nastanio ovde u ovoj pustinji i na svoju ruku počeo da tražim blago.

Dok je govorio polako je razvijao papir, a zatim zagledao tamne linije na njemu.

— Ne treba zbog toga da te grize savest, oče — reče njegova kćerka i uzdahnu. — Ti si učinio ono što bi svakj drugi čovek na ovom svetu uradio da je bio na tvom mestu.

Nije odgovorio ništa.

Prišao je kaminu koji je bio ozidan od kamena. Izvadio je nož i vrh stavio u mali otvor između dva kamena. Izvadio je jedan kamen.

Zatim je zavukao ruku u rupu. Uskoro je izvadio jedan savijen pergament.

Došao je do stola i razvio oba papira. Sastavio ih je.

Ester uze jednu lampu sa zida. Upalila je i ušla u sobu gde je ležao Šejn.

Svetlost pade na lice usnulog čoveka.

Devojka je nekoliko trenutaka stajala i gledala Zapadnjaka. Zatim se naglo okrenula i izišla iz sobe.

Šejn je spavao kao jagnje. Uopšte nije osetio da je devojka ušla u sobu. Isto tako nije čuo razgovor između nje i starog čoveka.

Kamo sreće da je čuo. Možda bi neke stvari krenule drugim tokom! Ali, sudbina je tu i svakako će biti kako ona odredi.

IV

Bilo je oko osam sati ujutru kad se Zapadnjak probudio iz dubokog sna. Sunčevi zraci probijali su se kroz mali prozor prostorije i osvetljavali je.

Pokušao je da ustane, ali nije uspeo. Noge kao da su mu bile oduzete. U glavi mu je zujalo, ali rane ga više nisu bolele.

Unaokolo je bilo tiho.

Pomislio je na starog čoveka koji mu je spasao život. Gde li je sada?

Odjednom mu se učinilo da čuje neki šum. Kao neko tiho šaputanje!

Napregao je svu svoju snagu, ali zujanje u njegovim ušima je bilo tako jako da na kraju nije mogao ništa da čuje.

Možda se i prevario?

— Halo. Džozefe — pokušao je da dozove starog čoveka. Međutim, iz njegovog grla začulo se samo krkljanje.

Odgovora nije bilo.

To prokleta zujanje u ušima!

Do đavola, pa opet se nešto čuje. Najpre koraci, a zatim kao da su se otvorila neka vrata.

Šejn zatvori oči. Pokušao je da se smiri.

Zujanje u ušima je bilo slabije.

Sada je sasvim jasno čuo rzanje konja. A nešto kasnije odjeknuo je topot kopita koji je bio sve slabiji i slabiji.

Zapadnjak je čekao. Minuti kao da su se bili otegli u čitavu večnost.

Kakav je to čovek, taj stari Mek Eligot koji je tvrdio da je sveštenik, a iz očiju mu izbija neki čudan sjaj?

Zašto se baš ovde nastanio u pustom predelu umesto da ide među ljude? Ima mnogo mesta gde bi mogao da živi mnogo bolje nego li ovde na početku pustinje!

Koraci su trgli Zapadnjaka iz njegovih razmišljanja.

Vrata su se otvorila i unutra je ušao stari čovek. Ovako preko dana njegova brada je bila još svetlija nego na mesečinu.

— Da li si imao posetu? — upita Zapadnjak.

Mek Eligot klimnu potvrdno glavom.

— Neki jadni Indijanac — reče on. — Tražio je od mene hrane. Dao sam mu nešto malo čega se mogu odreći i on je odjahao dalje.

Šejnu je bilo odmah jasno da starac laže, ali nije ništa rekao.

— Gladan sam — reče Šejn kreštavim glasom.

Stari čovek se osmehnu.

— To je dobar znak, sinko — reče on. — Spremiću nešto za nas dvojicu. Ako se tako nastavi ti ćeš kroz nedelju dana već biti na nogama.

— Nadam se — promrmlja Zapadnjak.

Mek Eligot nestade iza vrata.

V

Petog dana Šejn je ustao iz kreveta i pokušao da hoda. Išlo je teško, ali on je stegao zube i uspeo je.

Njegovo zdravstveno stanje se naglo popravljalo. Već posle tri dana osetio je da može da jaše konja.

Otišao je do malog korala pored šupe, uzeo staro sedlo Mek Eligota sa ograde i stavio ga na leđa jednog od mršavih prerijskih konja koji su se nalazili unutra.

Kada je Šejn uzjahao, iz kuće je izišao stari čovek i prišao mestu gde se nalazi Zapadnjak.

— Već vidim da si isti kao i ranije — reče on. — Oporavio si se brzo i snaga ti se povratila. Šta nameravaš, Šejne? Zapadnjak se isceri.

— Prvo, otići ću u posetu crnom anđelu. Džozefe — odvrati on brzo.

— Crni anđeo! — čudio se stari čovek. — A ko ti je to?

— Zar je moguće da nisi čuo to ime, amigo? Govorim o senjoriti Romani Garaso!

— A šta tražiš kod nje? — upita starac i namršti se. — Da li želiš da izvršiš samoubistvo, momče?

— Nemam nameru da izvršim samoubistvo i znam šta znači ako se tamo pojavim, ali želim da joj postavim neka đavolski nezgodna pitanja.

— Ne bih ti savetovao da ideš tamo. Ona će narediti da te ubiju.

— Da li si sasvim siguran?

Mek Eligot sleže ramenima.

— O njoj sam čuo mnoge loše stvari, Šejne. Ona može sve.

Šejn nije pitao šta to znači „ona može sve”. Bilo mu je jasno da stari čovek zna mnogo više nego što hoće da prizna. Ali, svakako nema smisla da mu sada postavlja određena pitanja.

— Da li ćeš mi prodati ovog konja, Džozefe? — promrmlja on.

Stari čovek ga je zamišljeno posmatrao. Razmišljao je dugo, a zatim potvrdno klimnuo glavom.

— Ne mogu da te odvratim od onoga što si naumio, sinko — reče on. — Svakako želiš da saznaš zašto je senjorita naredila da te ubiju. Možda ćeš i saznati. Ali, pri tom ćeš verovatno morati da otputuješ na onaj svet.

— Uvek sam rizikovao u životu, amigo — odvrati Šejn hladno. — Moraš mi reći koliko ti dugujem. Sve ću platiti. Uostalom, da nije bilo tebe ja bih sada trunuo koju stopu ispod zemlje. Ti ćeš ostati večno moj prijatelj, Džozefe.

Mek Eligot se osmehnu.

— Ja sam jedan prost stari čovek, Šejne — reče Mek Eligot. — Meni u životu više ne treba mnogo, osim onoga što mi je bog podario. I, ja sam za tebe učinio ono što mi je bila dužnost da uradim. Zato ne želim da primim od tebe nikakav novac. Eto, tako! A. kada misliš da me napustiš, sinko?

— Rano ujutru, amigo.

— Da li stvarno osećaš da si dovoljno jak za jedan tako dug put? — upita Mek Eligot kao da sumnja u to da će Šejn moći da jaše daleko.

Šejn sjaha iz sedla. Osetio je bol u butini, ali to nije pokazao. Iscerio se.

— Ništa ne brini, Džozefe. Već će nekako ići. Ja ipak najbolje znam kako mi je.

Stari čovek nije ništa odgovorio. Izgleda da je ovaj čovek neobično žilav i snažan.

VI

Negde oko ponoći Šejna je probudio neki šum.

Ne, nije se prevario. Njegova oštra čula su ga opomenula da se neko nalazi u sobi.

Nastavio je da diše dalje kao da se ništa nije dogodilo i pravio se da ništa nije osetio.

Ipak, neko je bio u sobi i polako je koračao. Nogu pred nogu. Osoba je izgleda bila bosa.

Zapadnjak je mirno čekao. Njegova ruka je već uhvatila revolver koji je svake noći držao pod jastukom.

Sada je prilika bila skoro na dohvat ruke Zapadnjaka.

Međutim, bilo je mračno kao u grobu i on nije mogao da raspozna ko bi to mogao biti.

Ipak, bio je siguran da neko stoji pored njegovog kreveta.

Prevrnuo se u stranu kako to čine oni koji duboko spavaju, držeći ruku ispod jastuka gde se nalazi revolver.

Jednog trenutka je odlučio da nategne oroz i opomene osobu koja se nalazi pred njim da se ne igra životom.

Međutim, do toga nije došlo.

Samom sebi je stavio ruku na usta koja su već bila otvorena i spremna da nešto kažu.

Na sve je računao samo ne na to da će njegovi prsti dodirnuti to što se našlo na njihovom putu dok je mahnuo rukom.

Nešto meko i toplo! Kao somot.

— Pst! — čula se tiha prigušena opomena.

Šejn se isceri.

Pružio je ruku još dalje.

Osoba mu se izgleda približila još više.

Sada mu je već bilo jasno da se njegova ruka nalazi na struku nekog ženskog tela.

Mekana, somotska koža neke žene! Sigurno je to, pomisli Šejn! Valjda se nije prevario.

Njegova ruka krenula je naviše. Stigla je do grudi.

Nije se prevario. Bilo je to žensko telo.

Kao neki lep san, pomisli on. Ali, ovo je ipak bila stvarnost. Pored kreveta se nalazi žena!

Ona je bez ikakvog šuma uspela da uđe u sobu gde je on ležao. Ali, Šejnu je odmah bilo jasno da se ne sme saznati da se ona nalazi ovde.

Nagnula se iznad njega.

Šejn je već odavno bio ostavio revolver.

Uhvatio je žensko telo i privukao ga sebi.

Već sledećeg trenutka ona je ležala preko njega. Bila je gola.

Uzdahnula je kada su Zapadnjakove snažne ruke prešle preko njenih oblina.

— Kakvo iznenađenje! — šapnuo on nepoznatoj ženi na uho.

Međutim, ona mu je stavila svoju nežnu ruku na usta.

Šejn je odmah shvatio. To je bio znak da čuti. Ali, njemu to nimalo nije smetalo.

Ovde se dešavaju mnoge čudne stvari. Pa zašto onda da se raspituje ko je ova lepa ptičica koja je uletela u njegovo naručje!

Žena je legla preko Šejna i počela da ga ljubi. Iz nje je izbijala vatra. Odmah mu je bilo jasno da je željna muškarca.

Zapadnjak je podigao belu zastavu i potpuno se predao. Pogotovu što je njena ruka već klizila niz njegovo telo sve niže i niže.

Uzdahnula je tiho.

Njene tvrde grudi našle su se u Šejnovim rukama.

Nisu govorili ništa. Jasno, ne sme da se čuje da u ovoj sobi ima još nekog osim Šejna.

Žena je tiho prostenjala, a zatim je njeno telo počelo da se uvija.

Vreme je letelo. Njihova tela bila su spojena.

A zatim su se razdvojila. Opružila se na krevetu pored njega i ispružila ruke iznad glave.

— Otkud ti ovde, lepotice? — upita Zapadnjak. — U početku sam mislio da je to neka koza ušla u moju sobu, jer nisam mogao ni da sanjam da se u ovoj divljini nalazi i neka žena. A, pogotovu takva kao što si ti.

— Govori tiše, čuće nas — opomenu ga ona.

Nasmejao se.

— Koga se bojiš? — upita on. — I, kako si uopšte došla ovamo? Upaliću svetlo da te bolje zagledam. Čini mi se da tu ima šta da se vidi!

— Ne! — prošaputa ona tiho. — Bez svetlosti! Ja sada idem. Sutra...

Međutim, đavo ne miruje.

Tog trenutka naglo se otvoriše vrata. U susednoj sobi gorela je lampa i snop svetlosti pade na krevet u maloj prostoriji gde su ležali naga žena i visoki čovek.

Na vratima se pojavi Džozef Mek Eligot. U desnoj ruci držao je neki predmet koji je bio sličan biču.

— Ustaj, Ester! — naredi on strogim glasom. — Ustaj iz kreveta, ti, bestidnice! Ti nisi ukaljala samo svoju čast, već i čast svoga oca. Izlazi ovamo da dobiješ zasluženu kaznu!

Ester Mek Eligot je drhtala.

Podigla se u krevetu i pokrila se ćebetom.

Šejn se iscerio.

— Znači, to je tvoja kćerka, mister Eligote! — reče on mirno. — Drago mi je što sam je upoznao. Divna devojka. A da li je to greh ako jedna devojka vodi ljubav sa čovekom koji joj se dopada?

— To nije prava ljubav! — ciknu stari čovek. — Vi pred bogom niste venčani i nemate pravo na to.

Zapadnjak se uozbilji. Ipak samo se trudio da izgleda ozbiljno, jer mu je sve to bilo veselo.

Stari čovek je stvarno bio fanatik i ništa na ovom svetu ne bi moglo da ga odvрати od njegovih načela kojih se držao.

— I, šta sada nameravaš da uradiš s njom? — upita Šejn mirno. — Da je išibaš bičem kao neku robínju?

— To je moja stvar — režao je Mek Eligot ljutito. — To se tebe ne tiče. A osim toga, ti si prekršio moje gostoprimstvo! Pogledao je ponovo u svoju kćerku.

— Izlazi napolje iz tog grešnog gnezda, Ester! — viknu on. — Ili ću biti primoran da te odatle isteram.

Fijuknuo je bičem preteći.

— Ustaj, grešna ženo! — naredi on devojci.

— Šejne! — izusti devojka uplašeno.

— Smiri se, draga — promrmlja visoki čovek i spusti svoje noge preko kreveta.

Već sledećeg trenutka stajao je ispred Mek Eligota.

— Džozefe Mek Eligote, smirite se! — reče Zapadnjak. — Nikad nisam napao čoveka koji je toliko mnogo učinio za mene kao što si ti. Tebi treba da zahvalim što sam ostao živ,

Ali, mislim da ovog puta grešiš. Isto tako te opominjem da nikad nisam istukao nekog starog čoveka, ali ovog puta ću stvarno biti primoran da to uradim ako se sada ne izgubiš iz ove prošorije.

Oči starca su sevale.

— Ti! — frknu Mek Eligot. — Ti, izdajico! Da li je to hvala za sve što sam učinio za tebe?

Zapadnjak se osmehnu.

— Nikad ti to neću zaboraviti, Džozefe — odvrati Šejn. — Ti ćeš u mom srcu uvek ostati kao najdraži prijatelj. Ali, ti živiš u jednom vremenu koje je već davno prošlo. Meni se čini da nikada nećeš razumeti to što se desilo između mene i Ester. A to je priroda, amígo. Najbolje će biti da izađeš iz sobe i ostaviš nas same.

— U pravu je, oče! To će biti najbolje za sve nas. Ili želiš da mu kažem nešto što se tebi neće dopasti. Onda ću ja...

— Umukni! — viknu Mek Eligot. — Čuti ili ću ja...

Nije dovršio rečenicu do kraja. Oborio je pogled. Zatim se okrenuo i izišao iz sobe. Zatvorio je vrata.

Šejn pogleda devojkú.

— Šta kažeš? — upita on. — Zašto je tako iznenada okrenuo leđa i otišao?

Ona je ćutala.

— Da li on zna da si ti u poslednje vreme radila kod senjorite? — upita on. — Da li si mu to kazala?

Ona potvrdno klimnu glavom.

— Jesam! — potvrdi ona. — Ispričala sam mu sve.

— I šta je on rekao na to?

— Bio je ljut kao ris. A zatim je kasnije pričao nešto o Mariji Magdaleni i ostalim sveticama i ostavio me je na miru.

— Mogla si još ranije da dođeš kod mene i da mi sve to kažeš, devojkó. Jer on je znao da sam ja proveo nekoliko dana kod senjorite i da znam šta si tamo radila!

Uhvatio je za naga ramena.

— Pogledaj me, Ester! — reče on.

Podigla je glavu. Učinilo mu se da i u njenim očima ima onog čudnog sjaja koji je video u očima njenog oca.

— Zašto me tako čudno gledaš? — upita ona.

— Hteo sam da te pitam šta si to htela, da mi kažeš, devojkó. Ja sam siguran da je to neka tajna koja mora imati veze sa nečim određenim. A siguran sam i u to da ta tajna ima neke veze sa poterom koju je za mnom poslala senjorita.

Pogledala ga je u oči. Ali, odjednom je počela da se smeje.

— Šta je to s tobom, Šejne? Zar si odjednom izgubio svoj razum i počeo da pričaš koješta?

Opet se nasmejala.

Šejnu je bilo jasno. Tako se smeju devojké kad im se nešto ne dopada. Na taj način pokušavaju da zbune svoga protivnika.

— Zašto si došla ovde? — upita on oštro. — Da li te je ovamo poslala senjorita? Da li su njena prokleta njuškala već otkrila da se ja nalazim kod tvog oca?

Pritisnuo je malo jače prstima njena ramena.

— Pusti me! — viknu ona. — Boli me!

On se isceri. Pritisnuo je još jače njena ramena.

— Kada si došla ovamo? — upita on.

— Stigla sam onda kada si ti već bio zaspao — odgovori ona. — Spavao si dubokim snom i otac mi je ispričao sve o tebi. Molio me je da budem tiha i da te ne budim. Kasnije sam se uvukla u tvoju sobu.

— A, zašto si se vratila ovde?

— Rastala sam se od senjorite, Šejne. Želela sam da posetim svoga oca. Osim toga, nameravam da krenem na sever. Tamo gde mogu da zaradim više novca.

Zapadnjak podiže obrve.

— I, senjorita te je iz čista mira pustila da odeš? — upita on podozrivo.

— Nije bilo tako jednostavno — odvrati devojka. — Ja sam njoj rekla da idem da posetim oca, ali sam obećala da ću se posle nekoliko dana vratiti. To nije ništa neobično. I ostale devojke koje žive u kući senjorite čine to isto povremeno. A kaži mi, Šejne, zar ti meni ne veruješ? Koliko ja mogu da primetim, ti misliš da se iza svega toga krije neka tajna.

Zapadnjak je ćutao.

Međutim, odjednom se trgao.

Podigao je glavu i oslušnuo.

Zatim je skočio i počeo da se oblači.

Istog trenutka Mek Eligot je otvorio vrata sobe.

Stari čovek pređe rukom preko svoje brade.

— Moraš što pre da se gubiš odavde, Šejne! — frknu on. — Dolaze jahači. Pokušaj da se sakriješ negde tamo u pomrčini. To ti sigurno neće biti teško.

Zapadnjak klimnu glavom.

Vezao je pojas sa teškim „remingtonom” oko struka, a zatim uzeo i jedan „kolt” koji je ranije nosio jedan od bandita Karlosa Garasa.

Kad je spasio Šejna, Džozef Mek Eligot je uzeo deo oružja bandolerosa.

Bile su tu i dve „vinčesterke”. Šejn uze jednu od njih.

Topot konjskih kopita bio je sve jači.

Izgleda da ih je bilo bar pet-šest.

— Požuri! — ciknu Mek Eligot. — Odlazi, Šejne!

Zapadnjak se uputi prema zadnjim vratima. Ubrzo ga je progutala noćna tama.

VII

Šejn se osvrnuo na sve strane. Odlučio je da se sakrije u oronuloj šupi u kojoj je Mek Eligot držao koze i kokoške.

Polako je otvorio vrata i skoro bez ikakvog šuma ušao unutra.

Životinje se nisu uznemirile.

Zapadnjak je stao pored zida i provirio kroz jednu od mnogih rupa u zidu šupe.

Nebo je bilo posuto zvezdama. Mesečina.

Uskoro su stigli jahači. Bilo ih je sedam.

Opasni banditi, ocenio je Šejn.

Odmah su krenuli na razne strane i opkolili kuću i ostale pomoćne daščare.

Jedan od njih poteže revolver i opali metak. Kugla pomete prema zvezdanom nebu.

Prasak pucnja zapara mračnu noć.

Ubrzo se neko oglasio. Bio je to sigurno vođa ovih divljih momaka.

— Hej, Mek Eligote! — prolomi se glas kroz noć. — Izlazi iz kuće! Pronto, hombre! Nemamo mnogo vremena da te čekamo.

Iz kolibe se niko nije javio. Zatim su se čuli šumovi.

Mek Eligot nešto doviknu i ubrzo se otvoriše vrata.

Šejn je iz svog skrovišta video kako stari čovek izlazi napolje.

— Šta je to sada usred noći, senjores? — upita on. — Da li se nešto dogodilo?

Ljudi se našmejaše.

Ježan jahač potera svog konja napred. To je verovatno bio vođa ovih bandolerosa.

Povukao je uzde tek na korak ispred Mek Eligota.

Bio je to neki koščati, mršav Meksikanac sa ogromnim sombrerom na glavi. Njegovo lice skoro da se jedva videlo ispod širokog oboda meksikanskog šešira.

— Tražimo Šejna! — ciknu on piskavim glasom. — Gde je taj Gringo? Gde se krije?

— Šejn? — upita stari čovek kao da nije razumeo šta Meksikanac pita. — Ne znam nijednog Amerikanca koji se zove Šejn, senjore. To ime sada prvi put čujem.

— I ti si jedan prokleti gringo — frknu jahač. — A vi kučkini sinovi duvate u istu tikvu.

Stavio je ruku na dršku revolvera koja je bila posrebrana.

— Sada ćeš morati da mi kažeš istinu, gringo! — ciknu Meksikanac. — Ili želiš da te upucam kao nekog prerijskog psa?

Mek Eligot podiže ruke uvis.

— Senjore! — viknu on promuklim glasom. — Ko ste vi i zašto tražite tog Šejna?

— Ja sam Lobo Alvarez! — grmnu Meksikanac. — Da li ti to ime nešto znači?

Za trenutak je nastala grobna tišina.

Šejn je primetio kako se Mek Eligot trgao kad je čuo to ime.

— Lobo Alvarez — ponovi stari čovek promuklim glasom. — Taj vuk iz Sjere...

Zapadnjak sada skoro nije verovao svojim ušima. Sve je to bilo na granici razuma.

On već nekoliko nedelja traži tog Alvareza. Upustio se u mnoge avanture da bi otkrio bilo koji trag okorelog bandita. I, život mu je stalno visio o koncu! A sada, taj čovek je sam dojahao i...

Šejn se nije plašio bandita, ali šta je mogao sada da preduzme? Bilo bi stvarno bolje da samog sebe ubije nego da se upusti u borbu s tim opasnim revolverašima.

Visokom čoveku zaista više nije preostalo ništa drugo nego da sačeka. Ako se usudi da bilo šta preduzme sigurno je da bi izvukao deblji kraj.

Šejn je krenuo da otkrije neke tragove. Dobio je zadatak od Sedme brigade i trebalo je da jako dobro pazi na to da ne bude upadljiv.

A sada!

Zapadnjak skoro nije verovao svojim ušima. Lobo Alvarez, ozloglašeni vuk Sijere! Da li je to zaista moguće?

Te reči stalno su odzvanjale u Šejnovim ušima dok je razmišljao da li je sve ovo moguće!

Ubrzo je Zapadnjaka iz razmišljanja trgao glas baš toga Lobo Alvareza.

— Tako je! — zareža Lobo Alvarez zadovoljno. — Ja sam vuk Sijere koji proždire sve pred sobom ovde u graničnoj oblasti. A reću ti i to zašto tražim Šejna.

Zastao je za trenutak.

— Pre izvesnog vremena našli smo mrtve ljude na Tinaja Laredu — nastavi bandit. — To su bili jahači koje je poslala senjorita Romana Garaso. Gonili su Šejna i imali su nameru da ga ubiju. Trebalo je da od njega uzmu neki plan koji je ukrao senjoriti. Međutim, nisu uspeji da ga ubiju. Naprotiv, on je njih sredo. Doduše, Šejn je izgleda bio teško ranjen, ali izvukao se i neko ga je prihvatio i negovao ga da se oporavi. To smo dosad saznali. Ali, mi smo sigurni da si ti taj čovek koji je pomogao Šejnu!

Mek Eligot je stajao sasvim mirno ispred vođe bandita.

— Da li vi sada jašete za senjoritu? — upita stari čovek. — I, da li vas je ona poslala?

Lobo Alvarez se kiselo osmehnu.

— Ja sam svoj sopstveni gazda — reče on. — I želim taj plan samo za sebe. Ja hoću da se dokopam tog basnoslovnog blaga Kordilja koje je ucertano na planu. Eto tako! Dosta sam govorio, a sada si na redu ti, stari čoveče. I, teško tebi ako ne kažeš istinu! Dakle moraš propevati. Da li si ti bio taj koji je pružio utočište ranjenom Šejnu?

Mek Eligot klimnu glavom.

— Da — potvrdi on. — Iscelio sam njegove rane, jer sam to smatrao svojom svetom dužnošću. Pomozi bližnjemu svome!

Alvarez se namršti.

Njegova desna ruka se naglo podiže uvis i bič fijuknu kroz vazduh.

Obraz Mek Eligota bio je rasečen i počeo je da krvari.

Stari čovek kriknu i posrnu dva koraka nazad. Stavio je obe ruke preko lica.

— Ovo si dobio zato što odmah nisi rekao istinu, stari čoveče! — povika Lobo Alvarez. — A, šibaću te sve dotle dok ti meso ne bude spalo s kostiju ako i dalje ne budeš govorio istinu. Da li ti je jasno, hombre?

— Da, senjore Alvarez — stenjao je Mek Eligot.
 — Gde se sada nalazi taj gringo Šejn? — upita Alvarez.
 Starac sleže ramenima.
 — Ne znam — reče on. — Uzjahao je konja i nestao.
 Lobo Alvarez je izgleda bio zadovoljan tim odgovorom.
 Iscerio se.
 — A, kada je krenuo? — upita vođa bandita.
 — Juče.
 — A, da li je bio teško ranjen kada si ga našao?
 — Da!
 — Bio je onesvešćen?
 — Jeste. Bio je u teškom stanju i morao sam da izvadim tri kugle iz njegovog tela.
 — Sigurno je njegova odeća bila krvava i ti si je morao skinuti, zar ne?
 — Da!
 — Pretpostavljam da si je kasnije oprao. Šta si našao među njegovim stvarima?
 — Ništa naročito — odvrati stari čovek. — Ono što čovek obično nosi u džepovima. Ali nisam našao nikakav plan, senjore Alvarez. Kunem vam se!
 Bič ponovo zviznu kroz vazduh.
 Mek Eligot se trže unazad. Međutim, kaiš je sada odseo na njegovom drugom obrazu.
 Mek Eligot je uzalud podigao ruke ispred lica. Krv je već curila niz njegovo lice.
 Desperado se pakosno smejaao.
 — Istinu na videlo, stari nitkove! — grmnu on. — I ne vrdaj! Jer, ti si morao naći taj plan sakrivenog blaga kod njega. Druga mogućnost ne postoji, staro momče! Dakle?
 Iz kuće do Šejnovih ušiju dopro je krik.
 Izgleda da je neko napao devojkul
 Mek Eligot je reagovao neverovatno brzo.
 — Ester! — doviknu on piskavim glasom.
 A, zatim se munjevito bacio unazad u ulaz svoje kuće.
 Lobo Alvarez poteže revolver. Pucao je odmah.
 Istovremeno kad je pucao on, prasnuse pucnji sa svih strana. Olovo polete kao kakva kiša prema starom čoveku.
 Šejn je odmah primetio da je stari čovek pogođen. Međutim, žilavi Mek Eligot se nije predavao. Uspeo je da ude unutra.
 Oko male kuće nastao je pravi pakao.
 Praštali su pucnji, vrištali konji. Đavo je izgleda uzeo igru u svoje ruke.
 Ester je još jednom kriknula. Zvala je u pomoć.
 Zapadnjak gurnu cev svoje „vinčesterke” kroz jedan otvor na oronuloj šupi. Više se ne može čekati!
 Počeo je i on da puca.
 Među banditima je odmah nastala zabuna.

Prvi se pribrao Lobo Alvarez i izdao kratko naređenje. Devojka u kući je još jednom kriknula.

U oronuloj šupi uznemirile su se kokoške i koze.

Šejn je ciljao brzo. Dva bandita su već pala sa svojih konja. Sada su već ležali nepomično na mesečini dok su ostali pokušavali da se negde sklone na mesto gde će biti sigurni od opasnih hitaca.

Bilo ih je ostalo još pet.

Šejn nanišani još jednom.

Tu promašaja nema. Još jedan bandolero se trže nazad na svom konju i ubrzo ga je progutala tama.

Šejn je ocenio da je sada već sve gotovo. Izašao je iz šupe napolje.

Tamo negde prema severu čuo se topot kopita konja koji su se udaljavali.

VIII

Šejn oprezno uđe u kolibu. Čuo je prigušeno stenjanje starog čoveka.

Upalio je lampu.

Odmah je ugledao Mek Eligota kako čuči na podu. Njegovo lice bilo je iskrivljeno.

— A, gde je Ester? — upita Šejn.

— Nema je! — reče stari čovek slomljenim glasom. — Lobo Alvarez je oteo. A banditi su je zgrabili dok sam ražgovarao sa vođom bande. U kuću se ušunjao jedan od tih nitkova i na silu obljubio moju kćerku. Odveli su je sa sobom.

Bradato lice bilo je isečeno bičem.

Međutim, to nije bilo ono najgore.

Bela košulja starog čoveka bila je sva umrljana krvlju.

Jedna kugla pogodila je njegovo rame s leđa, prošla kroz meso i nestala.

Šejn mu je pomogao da ustane. Pridržao ga je i odveo ga da dođe do stola.

— Lezi, Džozefe! — reče on. — Sada je vreme da ja tebi vratim ono što si ti za mene učinio. Ne brini, staro momče, nećeš umreti od toga, jer zrno te je samo okrznilo. Ja ću ti očistiti ranu i staviću zavoj.

Mek Eligot se opruži na stolu.

Šejn je najpre rasekao košulju i oslobodio ranu. Zatim je doneo viski i oprao je.

Stari čovek je stenjao.

— Moraš poći u poteru za tim lupežima, Šejne — procedi on kroz zube. — Da li želiš da se boriš i da spaseš moju kćerku?

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— A, kakvo je to blago, Džozefe? — upita on posle izvesnog vremena.

— Nešto sam čuo — odvrati Mek Eligot. — Priča se da je blago porodice Kordilja zakopano negde gore u brdima

pre pedeset godina. Porodica Kordiljo je u to doba bila jedna od najmoćnijih u Sonori. U to vreme su Španci u Meksiku imali glavnu reč.

Međutim, prilikom jednog napada ustanika Indiosa Kordilje su morali da beže sa svog poseda. Pri tom su morali negde da zakopaju svoje porodično blago. Nacrtali su plan i rasekli ga na dva dela da ne bi pao u ruke goniocima ako ih stignu. Jer, tada su se Kordilje podelili u dve grupe i krenuli na razne strane. Jedna grupa je upala u zasedu i oni su izginuli do poslednjeg čoveka. Tako je jedna polovina plana pala u ruke pobunjenika.

Stari čovek se nakašljao, a zatim nastavio da priča.

— Kasnije su vladine trupe ugušile pobunu, a polovina plana dospela je u ruke nekom oficiru. Taj oficir se oprostio od vojske i na svoju ruku krenuo u potragu za blagom. Međutim, taj čovek izgleda nije imao sreće. Jer, jedna polovina plana ne vredi bez druge. Oficir je digao ruke od traženja blaga i otad se o tome više ništa nije čulo.

Zapadnjak je pažljivo slušao.

Za to vreme je naložio vatru i stavio vodu da se ugreje.

Taj stari čovek je znao mnogo i Zapadnjak je osetio da mu Mek Eligot nije rekao sve što mu je poznato.

— Romana Garaso se nekako dokopala jedne polovine tog plana — reče Zapadnjak kao da ga to nimalo ne interesuje. — A kako je ona došla da tog papira, Džozefe?

— Ne znam — promrmlja stari čovek.

— Ali, u svakom slučaju, jedno mora biti tačno — reče Šejn. — Neko je saznao da senjorita ima drugu polovinu plana kod sebe. A taj čovek ne može biti niko drugi nego onaj koji je posedovao onu prvu polovinu plana. I, tako se postarao da ukrade onu polovinu od senjorite. Igrom slučaja pala je sumnja na mene i ja to umalo nisam platio glavom. A, taj momak sada sigurno žuri da pokupi to ogromno bogatstvo.

Mek Eligot se osmehnu kiselo.

— Izgleda da je tako — promrmlja on. — Ne pada mi na pamet neko drugo objašnjenje. Ti si jako loše prošao, Šejne. Ali, tu se više ništa ne može izmeniti. Jedino ostaje šta da se radi? Da li ćeš moći da pomogneš mojoj kćerki?

— Što se toga tiče, ja sam tebi mnogo dužan — reče Zapadnjak. — I, eto, pružila mi se prilika da ti vratim dug. Pa, videću šta se može učiniti, Džozefe.

— Hvala ti, amigo — reče stari čovek.

Šejn je stigao sa vrućom vodom, oprao brižljivo ranu, još jednom je nasuo viski preko nje, a zatim je stavio zavoi.

Za sve to vreme nije ništa pričao. Osetio je kako ga Mek Eligot posmatra.

— Šta si se tako zamislio? — upita stari čovek kada je Zapadnjak završio.

Šejn se isceri.

— Ne bi bilo loše da znamo ko je taj čovek koji sada ima ceo plan u svojim rukama — reče on. — To je najlakši način da se postane bogat čovek.

— Da li bi ga ti ubio i uzeo mu plan? — upita Mek Eli-
got i namršti se.

— Ne znam — odvrati Šejn. — Možda!

Međutim, Šejnove misli su bile krenule u sasvim drugom pravcu. Trebalo je da otkrije kuda se kreće taj opasni planinski vuk Lobo Alvarez! U ovom trenutku mu to skriveno blago uopšte nije bilo važno.

IX

Tragovi petorice desperadosa vodili su prema pustinji.

Šejn je uzjahao konja i krenuo još pre izlaska sunca.

Sledio je tragove koji su bili jasni na peščanom tlu.

Možda će mu biti dosta lako da prema njima otkrije gde se nalazi sklonište opasne bande.

Cetvorica su još ostali sa Alvarezom.

Međutim, jedan od njih je bio ranjen. Teško ili lako, to Zapadnjak nije mogao da utvrdi. Jer je video da je taj čovek pao iz sedla pre nego što ga je progutala pomrčina.

Posle tri sata visoki jahač se našao u predelu koji je poznao!

Nešto malo južnije štrčale su u nebo stene. Tinaja Laredo! Između njih je onaj izvor. A, to je mesto gde se Šejn borio protiv svojih gonilaca koji su mu bili za petama i umalo ga borba s njima nije koštala života.

Zaustavio je konja.

Bio je to jedan snažni mrkov, jedan od onih pustinskih konja koji tako reći mogu sve.

Još samo pola milje pa će stići u Tinaju. Zapadnjak se namršti.

Setio se borbe s tim ljudima koji su đavolski nameravali da ga pošalju na put bez povratka. Opasni, divlji pucaroši. Stvarno je samo čudo moglo da ga spase. Ali, visoki jahač je imao sreće.

Zapadnjak je dugo gledao pustinski predeo, a posebno stene.

Nije video ništa sumnjivo.

Još dve stotine koraka!

Visoki jahač se opustio. Bio je siguran da ga ovde ne čeka niko od njegovih neprijatelja, bandita Lobo Alvareza!

Ali, ne lezi vraže!

Ispred njega se odjednom pojavio neki visoki čovek u crnom odelu.

Vitak i snažan.

Šejnu je odmah palo u oči da je njegova bela košulja bila besprekorno čista.

Šejn skoro nije mogao da poveruje svojim očima. Da li je moguće da se pred njim nalazi Karlos Garaso?

Povukao je uzde mrkova i izvukao pušku iz sedla.

Učinio je to munjevito, ali čovek između stena nije ni mrdnuo. Kao da nije imao nameru da napadne Šejna.

Stajao je mirno tu i cev njegove puške bila je okrenuta prema zemlji.

Šejn je poterao konja bliže. „Vinčesterka” se nalazila u njegovim rukama spremna da svakog trenutka uputi smrtonosne kugle.

A, zatim se uverio da se nije prevario. Taj čovek tamo bio je stvarno Karlos Garaso. Romanin brat.

Zapadnjak je zaustavio konja na desetak koraka ispred njega.

Karlos Garaso se podrugljivo isceri.

— Sa ovim nisi računao, zar ne? — upita on.

Šejn nije mogao da sakrije svoje iznenađenje.

— U pravu si, Karlose! — potvrdi on. — S tim nisam računao. Svi smo mislili da si ti mrtav čovek.

Za trenutak je nastala tišina. Dva čoveka gledali su jedan drugog.

— Trebalo je odavno da te upucam. Šejne — reče Garaso. — Ali, sada imam razloge da to ne učinim.

Šejn vrati ponovo „vinčesterku” u sedlo.

Poterao je mrkova napred i prošao pored Karlosa. Između stena je sjahao i pustio konja da otkasa do mesta gde se nalazila voda. Tamo je već stajao konj Meksikanca.

Poslednjih nekoliko trenutaka Garaso je mirno okrenuo leđa Šejnu. Sada se ponovo okrenuo prema njemu.

— Imao si sreće, Karlose! — reče Šejn.

— Isto kao i ti. Šejne — odvrati Meksikanac. — Ali, ne vredi da razgovaramo o onome što je već davno prošlo. Ja sam ovde čekao tebe da ti nešto predložim.

— Izgleda da si jako dobro obavešten o svemu — promrmlja Zapadnjak. — Jer, inače ne bi znao da ću ja doći ovamo.

— Svako bi to pomislio — reče Karlos. — Čuo sam noćas prasak pucnjeva na imanju tog čudnog čoveka. Na žalost, stigao sam suviše kasno da se i ja umešam. Međutim, možda je i bolje tako. Prišunjavao sam se kući i čuo veći deo vašeg razgovora. Tako sam i saznao da ti nisi onaj koji je ukrado plan. Iza toga stoji neko drugi.

Šejn klimnu glavom.

— I ja se pitam ko bi to mogao biti. Karlose! — procedi on kroz zube. — A, šta želiš da mi predložiš. Karlose?

— Ja mislim da bi bilo dobro ako zajedno ti i ja krenemo u poteru za Alvarezom. Šejne. Imali bismo šansu da tog lupeža uhvatimo jer...

U njegovim crnim očima je sevnulo.

Zapadnjak je reagovao istog trenutka kada i Meksikanac.

Obojica su istovremeno zgrabili puške i bacili se na zemlju.

Između stena sevnulo je na četiri mesta skoro u istom trenutku.

Prasak pucnjeva se prolomi kroz predeo.

Kugle poleteše. Odbijale su se od stena i vraćale se đavolski opasno nazad.

Jedna kugla zapara Šejnova leđa. On se trže i opali metak prema jednom mestu odakle je sevnula vatra iz pušćane cevi.

Neko je kriknuo. Bio je to znak da je Zapadnjak gađao precizno.

Zapadnjak je uspeo da se prevrne dva puta. I to neverovatno brzo.

To mu je i spaslo život. Jer, nije prošla ni sekunda a dve kugle zabile su se u zemlju na ono mesto gde je on samo koji trenutak ranije ležao.

Šejn ponovo uputi dve kugle iz „vinčesterke”.

Skočio je i bacio se iza jedne niske stene.

Tog trenutka kriknuo je Karlos Garaso. Bio je pogođen.

Između stena projuri neki Meksikanac sa revolverom čija se cev još pušila. On je ciknuo zadovoljno kad je ugledao kako se Karlos trgao i pao na kolena.

Dva druga bandita skočiše na Zapadnjaka. Sa dve strane!

Bili su sigurni da će s njim lako izaći na kraj i hteli su da ga priklješte sa dve strane kako bi se Šejn predao.

Bila je to prava kiša kuršuma i Zapadnjak je morao da se sagne još više iza stene.

Ipak, jedna kugla je okrnula njegovu glavu. Bilo je to kao da ga je neko udario maljem.

Pred njegovim očima se smračilo.

Bacio je „vinčesterku” i instinktivno se mašio revolvera.

Ipak, izgleda da je bilo kasno!

Kao iz neke velike daljine čuo je on pobednički poklič svojih protivnika.

Pao je u stranu i prevrnuo se na leđa.

Ubrzo je ugledao dvojicu bandita koji su se bili nagnuli iznad njega sa puškama uperenim u njegove grudi.

Jedan se smejao.

— Taj pasji sin, gringo, je gotov! — povika on. — Ali, radi svake sigurnosti zabiću mu još jedno olovo u lobanju.

Šejn je ležao nepokretan. Njegov prst na obaraču bio je zgrčen. Kao da je tako ispuštio dušu.

Ako mrdne Meksikanci će odmah pucati. Bilo bi potrebno samo da iskrive prst na obaraču i Zapadnjak bi odmah krenuo na onaj svet. Jer, cevi njihovih pušaka bile su uperene u njegovu glavu.

Šta li je bilo sa Karlosom, pomisli Šejn.

Izgleda da su i njega pogodili.

Možda je već mrtav čovek?

Odjednom se prolomi krik kroz predeo. I to baš odande gde je pao Karlos Garaso.

Međutim, to nije kriknuo Karlos.

Bio je to glas bandita koji se približio nepomičnom Karlosu.

Dvojica lupeža koji su se nalazili pored Šejna okrenuli su se munjevito na drugu stranu i podigli puške uvis.

Šejn je reagovao munjevito.

Pucao je iz svog revolvera još dok je ležao na leđima.

Bilo je jako teško da iz tog položaja pogodi, ali on je uspeo.

Pogodio je obojicu bandita ispred sebe baš onog trenutka kad su hteli da pucaju u pravcu gde se nalazio Karlos Garaso.

Banditi su kriknuli kao da ih je grom pogodio.

Udarci kugle su ih odbacili napred i cevi njihovih pušaka već su gledale u zemlju kada su odjeknuli pucnji i upućeno olovo koje je bilo namenjeno Karlosu.

Zapadnjak je već bio skočio i našao se na nogama. Njegov revolver je bio uperen u leđa dvojice Meksikanaca koji su sada klečali.

Samo desetak koraka dalje čučao je Karlos Garaso pored jedne stene koju je izabrao kao zaklon.

Njegovo lice je bilo krvavo.

Pored njega je stajao Meksikanac koji ga je napao.

Sada je taj bandit već bio ispustio revolver iz ruke i obeima rukama pokušavao da izvadi nož koji se zabio u njegove grudi.

Izgledalo je kao da će izvući oštricu iz svoga tela, ali ruke su mu već drhtale i nisu imale dovoljno snage.

Dvojica bandolerosa koje je upucao Šejn ležali su na topljoj zemlji. Nisu se više micali.

Samo je treći čovek stajao.

— Vi prokleti pasji sinovi! — frknu on. — Sto mu gromova, vi, lupeži...

Međutim, više nije mogao da stoji. Njegove noge popustiše i on pade na zemlju.

Šejn mu je prišao i nagnuo se iznad njega.

S druge strane dolazio je Karlos Garaso posrćući.

— Vi ste banditi Loboa Alvareza, zar ne? — upita on piskavim glasom. Udario je nogom ranjenog čoveka. — Šta vaš gazda namerava da uradi sa devojkom? Zašto je na silu odveo Ester?

Čovek je teško disao. Nije odgovorio ništa.

— Govori! — frknu Karlos Garaso.

Lice bandita se razvuklo u grimasu. Bilo je očito da se boji nečega.

Još uvek je držao rukama dršku noža koja je virila iz njegovih grudi.

— Nož! — reče on slabim glasom. — Izvadite mi već jednom taj prokleti nož iz grudi! Pa to me peče kao živa vatra i više ne mogu ni da dišem.

Karlos Garaso odgurnu ruke čoveka od drške noža.

— Šta namerava da uradi Lobo Alvarez, hombre? — upita on oštro. — Kaži mi i ja ću izvaditi nož iz tvog tela.

— Mućće je — ciknu Meksikanac kreštavim glasom. — Jer, on misli da devojkica zna gde se nalazi plan skrivenog blaga i...

Čovek je odjednom zakolutao očima. Sada se više nije čulo šta govori.

Karlos Garaso izvadi nož iz grudi bandita.

Ubrisao je oštricu peskom i vratio opasnu stvarčicu u korice na svom pojasu.

— I ja sam pretpostavljao da je tako nešto moguće — promrmlja on.

Šejn podiže obrve.

— Šta? — upita on.

— Baš to što je bandit sada rekao — odvrati Karlos brzo. — Moja sestra i ja smo jedno vreme sumnjali da je Ester Mek Eligot ukrala polovinu plana skrivenog blaga.

— Moguće je — promrmlja Šejn. — Međutim, ja u to ne verujem.

Karlos Garaso se držao rukama za glavu. Nesigurnim koracima krenuo je prema izvoru.

Kad je stigao, najpre je popio nekoliko gutljaja, a zatim oprao svoje krvavo lice.

Uspravio se.

— O, majko! — huknu on. — Za dlaku smo izbegli smrt. Ti pasji sinovi nas zamalo nisu poslali na onaj svet.

Zapadnjak klimnu glavom.

— Još nešto, Karlose! Sada Lobo Alvarez zna da smo mu za petama. Biće oprezan, jer će računati na to da se mi možemo svakog trenutka pojaviti pošto se njegovi ljudi ne vraćaju.

Šejn se setio da je bilo četiri bandita.

Prešao je na drugu stranu do stene gde je na početku borbe čuo krik.

Našao je odmah čoveka. Bio je mrtav.

Karlos Garaso je ubrzo stigao do stene.

— Četvorica — reče on zadovoljno. — Sada je Lobo Alvarez mnogo slabiji. Ja mislim da sada možemo računati najviše na deset bandita. Da li ćemo jahati dalje, gringo?

— Da — potvrdi Zapadnjak.

Uputio se prema svom konju.

Prokleta gadna stvar! Zadnji put su stajali jedan prema drugom kao smrtni neprijatelji, a sada su igrom sudbine odjednom postali drugari...

X

Poterali su polako konje. Tinaja je ostala za njima.

Na nebu su se pojavili lešinari. A pred Šejnom i Karlosom nalazili su se sasvim jasni tragovi Loba Alvareza i njegove divlje horde.

— Neće nam biti lako — primeti Garaso. — Lobo je prava lisica. On zna hiljadu trikova. Kad nešto naumi on to i ostvari.

— Čuo sam dosta o njemu — odvrati Šejn. — Kažu da je jako surov.

— Dobro si čuo, i to što si čuo je tačno — reče Karlos Garaso. — Ko u njegove ruke padne taj je obrao zelen bostan. I više od toga, taj će upamtiti dan kada se rodio. Mislim da nikog ne može zadesiti veće zlo na ovom svetu nego da ga mesi Lobo Alvarez. Pitam se samo koliko dugo će izdržati ta devojka!

— A, ako ona propeva i oda tajnu o blagu Lobou Alvarazu? — upita Šejn.

— Onda će je prepustiti svojim banditima, Šejne. Kad se zadovolje, ubiće je. Jer, jedna žena ne može biti član njihove bande duže vreme.

Šejn se zamisli.

— A kako je tvoja sestra došla do tog papira na kome se nalazi polovina plana gde se nalazi blago, Karlose? — upita.

— Ona je nasledila taj plan od svoga oca, Šejne — odvratila Karlos. — Pukovnik Luj Garaso je bio čovek koji je godinama uzalud tražio to blago. To skoro niko nije znao. Ali, čovek koji je posedovao drugu polovinu plana ipak je bio mudriji. Saznao je šta pukovnik traži i čuvao se da ga ne otkriju. A pogotovu da ne nađu drugu polovinu plana koja se nalazila kod njega. Zato je i pokušao da se domogne one druge polovine.

Zapadnjak podiže šejr.

— Pretpostavimo da je mister Eligot taj čovek — reče Zapadnjak. — Kako bi se moglo dogoditi da je baš on uspeo da dođe do tog plana?

Karlos Garaso sleže ramenima.

— To uopšte nije važno — odvratila on. — Mene to sada i ne interesuje. Najvažnije od svega je da on sada ima tu polovinu plana!

— Zabrinut sam za sudbinu te devojke — reče Zapadnjak. — Kako će ona izdržati mučenje? Taj Lobo Alvarez stvarno nema milosti prema svojim protivnicima.

XI

Pustinja je ostala za njima i noć je spustila svoja tamna krila iznad predela.

Stali su ponovo na jednoj uzvišici i zagledali se u bregove koji su se nalazili ispred njih.

— Pinal-brda — objasni Karlos Garaso. — Tamo negde mora da se nalazi to osinje gnezdo gde se kriju banditi. Nastavićemo da jašemo dalje. Tamo gore sa onog brega imaćemo mnogo bolji pregled. Sigurno ćemo nešto otkriti. Doduše, moramo biti jako oprezni. Nikad se ne zna odakle vetar duva!

Poterali su konje niz udolinu, a zatim su krenuli uz breg. Stigli su gore na uzvišenje.

Karlos je bio u pravu.

Odavde su mogli dobro da razgledaju brda koja se nalaze ispred njih.

Posle kratkog vremena otkrili su odsjaj vatre u jednom od mnogobrojnih kanjona.

— Pokušajmo! — predloži Zapadnjak.

Karlos Garaso klimnu glavom.

Ovde više nije bilo tragova i sada su mogli da se oslone samo još na svoj instinkt.

Međutim, dvojica jahača bili su iskusni vukovi koji se u divljini snalaze kao da su kod kuće. A, u ovom predelu bilo im je kao da su krenuli za nekom vitkom antilopom.

Namirisali su trag i tu povratka nema.

Prošla su dva sata jahanja.

A, onda im je bilo jasno da više nisu daleko od skrovišta bande.

Sakrili su konje i vezali ih, a zatim su pešice krenuli napred.

To je bio neki uzan kanjon. Mračan i opasan.

Sjaj zvezda sa vedrog neba nije bio dovoljan da sasvim probije noćnu tminu i osvetli uski prolaz između stena.

Dvojica jahača morali su da se oslone na svoj osećaj prostora.

Kao na komandu odjednom su obojica stali kada je vetar doneo miris vatre do njih

Oslušnuli su.

Čuli su se glasovi. Ne tako daleko od njih.

Izgleda da to razgovaraju dva muškarca.

Šejn je procenio da rastojanje iznosi oko pedeset koraka.

Njih dvojica su krenuli dalje. Oprezno! Trudili su se da ne nagaze ni najmanju grančicu čije bi krckanje odalo njihovo prisustvo.

Sada su već bili blizu. Jasno su raspoznali da to dva čoveka razgovaraju.

A zatim su se našli na samo pet koraka od dvojice stražara bande Loba Alvareza.

— Mislim da uskoro treba da počne velika predstava — reče jedan od stražara. — Gazda je već sigurno uradio sve kod te crvenokose mačke i nauživao se u njenom telu. Ona sigurno sanja o nekom raj, ali posle toga će doći đavoli i ona će morati da igra.

— Čudno mi je to kako se već jednom ne pojavljuje Arturo i ostali. Mora da ih je taj gringo Šejn dobro potprasio. Priča se da je Šejn opasniji i od samog crnog đavola.

— Naši kampanjerosi su prekaljeni momci — odvratili drugi stražar. — Oni su njega sredili dok okom trepneš.

Šejn oprezno koraknu napred. Izgleda da je i Karlos Garaso bio na istoj udaljenosti od drugog bandita kao i on.

Šejn i Karlos nisu mogli da vide jedan drugog, ali kao da ih je spajala neka nevidljiva nit.

Još jedan korak napred.

Šejn se trže.

Prodoran ženski glas odjeknuo je kroz kanjon.

— Počelo je, amigo — reče jedan stražar. — Ah, koliko sam želeo da budem tamo i posmatram igru!

— Imali smo nesreću da baš mi budemo sada na straži — reče drugi čovek. — Gazda je naredio da ne mrdamo odatle dok ne dođe neko da nas smeni. I tu nema vrdanja. Dobro ti je poznato šta on radi sa onima koji ne izvršavaju tačno njegova naređenja.

Ponovo se čuo ženski glas kroz kanjon.

Nema sumnje. To je Ester Mek Eligot. Izgleda da je Lobo Alvarez stavio devojkicu na strašne muke!

Zapadnjak skoči.

Uspeo je da stigne da sruši stražara na zemlju.

Istovremeno je Šejnov revolver odseo na glavi bandita.

Čovek nije uspeo ni da krikne. Iz njegovog grla začulo se krkljanje i on se opružio koliko je dug.

Zapadnjak je skoro istovremeno čuo uzdah, a zatim tup udarac tela nekog čoveka o zemlju.

Zatim je nastala tišina.

— Da li si ga sredio? — upita Karlos Garaso tiho.

— Gotov je — odvrati Šejn isto tako tiho. — Evo ga. Ieži onesvešćen na zemlji.

— I ja sam uspavao ovoga — došapnu Karlos Garaso.

Šejn je od Sedme brigade dobio nalog da otkrije tragove koji vode do okorelog bandita Loba Alvareza i ako je moguće da ga izvede pred zakon. Međutim, sada se umešao u jednu drugu stvar. To prokletu blago porodice Kordilja!

Šejn nije imao namere da pomogne onima koji traže to blago niti ga je to interesovalo. Jedino je hteo da stane na rep tom gorskom vuku Lobou Alvarezu.

A, sada je bio bliže nego ikad da to i ostvari.

Ipak, sve je nekako bilo povezano. Lobo Alvarez, blago, pa i ta devojkica Ester Mek Eligot!

Zapadnjak je osetio da se tu zakuvala neka gadno paprena čorba i da će biti gusto!

Kao neki mulj, pomisli on. Toneš sve dublje i nikako da nogama stigneš do čvrstog tla. Mada, Lobo Alvarez mu je sada tu blizu. Tako reći na dohvat ruke.

Iz razmišljanja ga je trgao prigušeni glas Karlosa.

— Da li idemo dalje, Šejne? — upita on. — Nešto si se zamislio.

Šejn mahnu rukom. Pošli su oprezno napred.

Prošli su kroz usek u steni, koji su čuvala dvojica stražara.

Već nekoliko minuta kasnije ušli su u širok prostor malik na kazan koji je bio okružen sa svih strana visokim stenama.

Nešto malo travnate površine, malo drveća i unaokolo žbunje.

Bilo je pet šatora.

Gorele su dve vatre.

Devet muškaraca, izbrojio je Šejn. Među njima na sredini je bila Ester Mek Eligot.

Grubi, mračni tipovi sa velikim šeširima na glavi obuče ni u meksikansku odeću. Široki pončo, naoružani do zuba. Puške, revolveri i dugački noževi.

Opasni ljudi s kojima ni sam crni đavo ne bi mogao da izađe na kraj!

Osam njih je sedelo unaokolo oko dve vatre. Deveti je stajao na sredini kruga s bičem u ruci.

To je Lobo Alvarez!

Primorao je Ester Mek Elgot da igra za njega i đavolski opasno fjukao bičem.

— Nastavi! — ciknu on baš onda kada su Šejn i Karlos ugledali devojkicu koja je klečala na kolenima na zemlji. — Igraj dalje! I prestaćeš onda kada ja kažem.

— Ne mogu više, Lobo — ciknu devojkica plačnim glasom. — Moje noge su već...

Bič fjuknu kroz vazduh i otkide jedan deo lanene haljine devojkice.

Ester se polako podigla.

Počela je ponovo da igra.

Jedan od bandita je svirao na gitari, a ostali su tapšali rukama.

Vitko telo mlade devojkice se njihalo.

Lobo Alvarez je povremeno pucnuo bičem. Međutim, to je činio tako vešto da nije povredio devojkicu.

Stvarno se mora priznati da je bio vešt u baratanju bičem. Skoro neverovatno kako ga je ta sprava slušala.

Ester Mek Elgot na nogama nije imala ni sandale niti cipele. Bila je bosa.

Na tvrdom, stenovitom tlu roma da su je noge užasno bolele. Pravo je čudo kako je uopšte izdržala.

Ponovo je pala na kolena.

— Igraj! — riknu Lobo Alvarez.

Ostala je da kleči. Slegla je ramenima i vrtela glavom.

— Ne mogu više, Alvareze — reče ona. Ubij me! Da!

Najbolje je da me ubiješ, ti smrdljivi kućkin sine!

Bila je ogorčena. Njene reči bile su pune otrova.

Lobo Alvarez se pakosno smejaao.

A zatim je njegov bič ponovo fjuknuo kroz vazduh.

Kada devojkica posle prvog udarca nije ustala, desperado je zamahnuo po drugi put bičem.

Šejn nasloni kundak svoje „vinčesterke“ na rame.

Karlos Garaso munjevito stavi ruku na cev puške.

— Ne, Šejne! — ciknu on tiho. — Moramo sačekati. Jer, bilo bi to ravno samoubistvu ako već sada počnemo da pučamo. To bi bila najveća glupost koju možemo učiniti.

Tamo dole ponovo fjuknu bič.

Ljudi su podvriskivali.

Ester Mek Elgot ipak ustade.

Oglasili su se ponovo zvuci sa gitare.

Devojkica je nastavila da igra.

Taj đavolski Lobo Alvarez je tako vešto udarao bičem da je haljina devojkice već bila skoro sva pokidana. Ostali su još samo delovi koji nikako nisu mogli da sakriju ono što se nalazilo ispod.

Naga, meka ženska koža!

Banditi su se oblizivali. Izgleda da su čekali samo na jedan jedini znak, pa da pojure prema devojci željni da se domognu tog nežnog ženskog tela.

— Znam šta će se posle ovoga dogoditi — šapnu Karlos Garaso Šejnu na uho. — Lobo Alvarez je surov kučkin sin. On uživa da se poigrava sa svojom žrtvom kao mačka sa bespomoćnim mišom. Nitkov!

Lobo Alvarez je i dalje udarao bičem. Međutim, polako i vešto.

Svaki put otpadao je po jedan deo haljine koju je na sebi imala devojka.

I, najzad je ostala skoro sasvim gola.

Nastavila je da igra. Njihala je kukovima.

Izgleda da nije više ni znala gde se nalazi i šta se s njom dešava.

Zapadnjak se namršti.

— Moramo nešto preduzeti — frknu Šejn. — Šta ćemo imati od toga da ovde mirno posmatramo kako on šiba tu devojku. I sigurno će je toliko izmučiti da će ona umreti.

— Neće on nju ubiti — reče tiho Karlos Garaso. — On želi da ona još izvesno vreme igra, a onda će joj postavljati pitanja. Ako je pametna, mislim da je najbolje da mu kaže istinu. U tom slučaju ima neke šanse da spase živu glavu.

— A šta onda ako mora da izmisli neku laž? — promrmlja Zapadnjak.

Karlos Garaso nije odgovorio ništa.

Dole, pri svetlosti vatre Ester Mek Eligot je još uvek mahala kukovima uz zvuke gitare.

Sada se već videlo da je na izmaku snaga.

Odjednom je stala.

Kriknula je i klekla ispred Lobo Alvareza.

Zvuci gitare prestadoše.

Svi su gledali devojku.

Lobo Alvarez je stajao iznad nje. Smeškao se zadovoljno.

— Šta još želiš od mene. Lobo? — cvilila je devojka. — Zašto me toliko mučiš? Zar ti nisam dala sve što si od mene tražio?

— Jesi — odvrati Lobo Alvarez. Smejao se glasno. — Dala si mi sve i dobra si, mada si ti jedna obična drolja. Međutim, ja od tebe želim još nešto, devojko. Moraćeš da se odlučiš i da mi kažeš istinu!

Devojka se trže.

— Koju istinu? — upita ona.

— Ti to dobro znaš! — frknu Alvarez. — Želim da saznam ko ima taj đavolski plan gde se nalazi blago porodice Kordiljo? Da li me sada razumeš?

— Ne znam ni za kakav plan — odvrati devojka.

Njegova ruka se podiže kratko i bič ponovo fijuknu.

Ester je kriknula i nagnula se u stranu.

Bio je to uzaludan pokret. Jer, znala je dobro da ne može izaći ovom surovom čoveku.

Napravio je dug korak i udario je nogom.

Prevrnula se na leđa.

— Ispričaj sve što znaš o planu! — ciknu on ljutito. — Ako mi odaš tajnu, pošteđecu te. A ukoliko budeš ćutala, onda ću te ubiti.

Ester Mek Eligot je ćutala.

Zapadnjak nije mogao da vidi njeno lice, ali mogao je da zamisli kako njene oči, ispunjene samrtnim strahom, gledaju tog bandita Loba Alvareza. Verovatno je smišljala da kaže nešto u što će Lobo Alvarez poverovati.

— Nemoj tražiti bilo kakav izgovor, čika — opomenu je Lobo Alvarez. — Znam sve o tebi. Zato i nećeš moći da me prevariš. Dakle, najbolje je da budeš razumna i kažeš sve što znaš. Ako ne budeš rekla, doživćeš nešto što je gore i od samog pakla.

Nastala je tišina.

Ester Mek Eligot je ležala na zemlji. Njene usne su bile stisnute.

A onda je progovorila.

— Pobedio si, Alvareze — ciknu ona piskavim glasom. — Da, ja nešto znam o tom planu porodice Kordiljo. A, da li me puštaš da odem ako kažem sve? Daj svoju reč!

On se smejao.

— Naravno da dajem svoju reč da odmah možeš da ideš — odvrati on.

Devojka se podiže. Sada je sedela.

Banditi se isceriše.

Oni su požudno gledali njeno nago telo.

— Ja sam ukrala plan senjoriti — reče devojka. — Dala sam ga mom ocu. Međutim, to je samo polovina plana gde se nalazi blago Kordilja. Niko s tim ne može da počne da traži, potrebna je i druga polovina.

— Možda i može — ciknu vođa bandita. — Mi znamo svaki kutak u ovom predelu. I, ja sam siguran da nam je dovoljna i ta jedna polovina hartije da bi pronašli blago. Znači, taj papir se nalazi kod tvog oca? Uzjahaćemo konje i otići ćemo kod njega. Predložićemo mu razmenu. Mi ćemo tebi pokloniti život, a on će nama dati plan. To je dobra ponuda, zar ne, čika?

Devojka je zbunjeno klimnula glavom.

— Jeste — potvrdi ona. — To će biti dobra razmena. Pogotovu što se radi o mojoj koži.

Karlos Garaso gurnu laktom Zapadnjaka i isceri se kiselo.

— Gledaj, gringo — reče on tiho. — Počinje glavna predstava. Sada će Lobo Alvarez prepustiti devojkę svojim vukovima da je rastrgnu kao jagnje na ledini.

Ester Mek Eligot je pokušala da ustane.

Međutim, već sledećeg trenutka opružila se ponovo na leđa jauknuvši.

Lobo Alvarez je udario nogom.

— Lobo! — ciknu ona. — Dao si mi svoju reč da ćeš me pustiti da odem sa ovog užasnog mesta!

Vođa bandolerosa se pakosno nasmejao.

— A, da li sam stvarno mislio tako, čika? — upita on. — Ja se samo sećam da sam još pre toga nešto obećao svojim momcima. Moraš ih razumeti. Oni odavno nisu imali ženu u svom naručju. A sada si ti tu. Moramo te iskoristiti. Razumeš li me šta hoću da ti kažem?

Pogledao je svoje ljude unaokolo.

Banditi su se zadovoljno cerili.

— Da li ste bacali kocku, kampanjeros? — upita Lobo Alvarez.

— Jesmo — odgovori jedan od bandita. — Pobedio je Lusijo. On će biti prvi.

Alvarez klimnu glavom.

— Buenos, amigos — reče on i razvuče usta. — Lusijo hvataj je. Ona je sada tvoja.

Lusijo ustade. Stupio je napred i vatra ga osvetli.

Ester uplašeno kriknu.

Bio je to najružniji čovek u celoj bandi Loba Alvareza.

Nizak, dežmekast i grbav. Duga neuredna kosa padala mu je na široka ramena. Gusta brada, odvratno lice, upale oči!

Krenuo je polako prema devojkę, grokćuć kao nerast. Samo mu je još nedostajala pena na ustima, pa da se pomisli da je to vepar koji je krenuo da započne ljubavnu igru.

Banditi su se smejali.

Međutim, đavo ne miruje.

Ester Mek Eligot odjednom skoči.

Potrčala je prema šatorima.

Banditi su bili iznenađeni i nisu uspeli da je spreče da nestane u pomrčini.

Čak je i Lobo Alvarez zbunjeno gledao kako devojkę beži.

Lusijo je potrčao za njom.

Ostali banditi skočiše da mu pomognu da uhvati devojkę.

— Sada! — reče Karlos Garaso tiho.

Dva pucnja odjeknuše skoro istovremeno.

Obe kugle pogodile su cilj.

Zapadnjak je pogodio grbavog Lusija koji je skoro bio sustigao devojkę.

Bilo je važno da Ester Mek Eligot umakne iz zone opasnosti.

Lusijo posrnu. Samo trenutak kasnije zagrizao je travu i ostao da leži nepomičan.

Karlos Garaso je bio nanišanio Loba Alvareza.

Međutim, igrom slučaja, vođa bande se baš tog trenutka sagnuo.

Ipak, kugla je pogodila jednog bandita i on pade na zemlju. Izgleda da više nikada neće ustati.

Nije prošlo ni nekoliko sekundi, a u malom kazanu okruženom stenama nastao je pravi pakao.

Banditi su odmah pokazali zube. Znači, nisu uzalud uživali slavu jedne od najstrašnijih bandi u pograničnom pojasu.

Kad su pali pucnji oni su reagovali munjevito. Zgrabili su svoje puške i potčrčali prema najbližim zaklonima.

Šejn i Karlos Garaso gađali su brzo i precizno.

Još dva bandita padoše.

Ali, sada sevu i sa mesta gde se nalazila vatra.

Prava kiša olova sručila se na mesto gde su se nalazili Šejn i Karlos Garaso.

Njih dvojica su brzo napustili zaklon odakle su pucali i zauzeli nove položaje.

Nastavili su da pucaju. Nišani su mesta odakle su bili upućivani vatreni štapovi.

Povremeno se prolomio još poneki krik. Bio je to znak da su pogođeni novi banditi.

Šejn se kretao udesno. Nije mu bilo jasno šta namerava Karlos Garaso, a nije ni bilo vremena da se dogovore, ali je Zapadnjak pretpostavljao da će njegov đavolski opasni drugar poći prema ulazu u malu kotlinu.

Šejnu je uspelo da zađe za leđa banditima.

Ponovo odjeknu krik kroz noć. Još jedan bandolero krenuo je na onaj svet.

A onda je nastala tišina. Sada se više nije pucalo.

Šejn stade kao ukopan. Nije se mrdao.

Ova tišina bi mogla da znači da nijedan bandit više nije u stanju da nastavi borbu.

Ali, da nije neko lukavstvo?

Prošlo je nekoliko minuta.

Ništa. Sve je bilo tiho.

Šejn se nije micao sa mesta na kome se nalazio. Znao je da postoji mnogo trikova i stroljivo je čekao.

Odjednom, nešto kao da je šušnulo. Ličilo je to na šum kada kamenčić krcne ispod čizme nekog čoveka.

Zapadnjak je okrenuo glavu u tom pravcu.

Nije mogao mnogo da vidi, jer su jedino zvezde osvetljavale predeo. Međutim, Šejn je osetio da se u njegovoj blizini nalazi neki čovek.

Sagnuo se i polako opipao zemlju rukom. Tražio je neki kamenčić koji bi mogao da baci i izazove nevidljivog čoveka da se oda.

Čulo se krckanje ponovo! I, to dosta blizu njega.

Šejn je zatim ugledao tamni lik.

Čovek je bio udaljen samo desetak koraka od njega.

Šejn je hladnokrvno čekao. Ako se taj čovek približi, lako će izići na kraj s njim. Udarac revolverom po glavi i tu je kraj.

Čovek je sada stajao nepomično. Njegov pogled bio je uperen prema mestu gde je Šejn čučao na zemlji.

Posle izvesnog vremena ipak se mrdnuo. Međutim, nije pošao napred već je samo ispružio ruku.

Zapadnjak je odmah pucao. Istovremeno se bacio u stranu i legao.

Baš istog trenutka sevnu vatra iz cevi njegovog protivnika. Ali, i on se bacio u stranu dok je pucao.

Tik uz Šejna udari jedna kugla u zemlju.

Zapadnjak nije mogao da vidi bandita, ali mu je bilo jasno da ni on nije pogodio kao ni njegov protivnik.

U maloj kotlini sevnuše ponovo vatreni štapovi. Pucalo se žestoko.

Šejn oslušnu pažljivo.

Nešto se ovde promenilo!

To je on još malopre naslutio, dok je još trajala borba. Ali nije obraćao pažnju na to.

Sada je bilo jasno.

U borbu se umešao još neki čovek. Nema sumnje, on i Karlos Garaso dobili su odnekud pomoć.

Šta to sada treba da znači?

Ko bi to mogao biti i ko se upustio u ovako opasan okršaj samo da bi pomogao njima dvojici u borbi protiv bande Loba Alvareza?

U maloj kotlini ponovo je nastao pravi pakao. Pucalo se na sve strane.

I dalje su povremeno odjekivali krici pogođenih ljudi. Ova noć je zaista ličila na pakao.

Šejn se zamisli.

Tamo dole nije mogao da pritekne u pomoć. Morao je da pazi na svoju najbližu okolinu. Jer, ovde negde vreba ga neki čovek. I, taj je čekao da se Zapadnjak otkrije.

Dole u kanjonu čuli su se još samo pojedinačni pucnji. Zatim je noć polako utonula u tišinu.

Ništa! Kao da je neka nevidljiva ruka smirila ljude željne borbe i okršaja.

Međutim, možda je sve to varljivo! Djavo zaista ne miruje i svakako treba biti oprezan.

Zapadnjak je i dalje čekao. Hteo je da vidi šta će se dalje dogoditi. Nije ni prstom mrdnuo.

Nigde ništa.

Minuti su sporo prolazili. Vreme kao da je stalo.

Unaokolo se nije čuo ni najmanji šum.
Ko li će prvi izgubiti nerve?

XII

Šejn je napregao oči. Pokušao je da nekako otkrije svoga protivnika.

Međutim, i to je bio neki lukavi lisac koji se pritajio i čekao.

Prekoputa od Šejna nalazilo se neko žbunje. Mora da se taj bandit sakrio negde iza nekog žbuna i strpljivo čeka da se Zapadnjak otkrije i da onda puca u njega.

Šejn je još jednom oslušnuo.

Ništa! Sve je bilo tiho.

Njegov zaklon bio je skoro nikakav. Čučao je na zemlji i pokušavao da svojim očima prodre kroz polutamnu.

Međutim, to čudno osećanje da ga neko posmatra, sprečavalo ga je da se mrdne sa mesta gde se nalazio.

Taj lupež sigurno vreba iza žbuna! Nešto drugo Šejn ovog trenutka nije mogao da zamisli.

Zapadnjak je sačekao još koji trenutak i onda se munjevitno bacio napred. Podigao je „vinčesterku”.

Međutim, nije uspeo da opali metak.

Iz žbunja suknu plamen.

Kugla fijuknu iznad Šejnove glave.

A zatim je i Zapadnjak nekoliko puta pucao iz svoje puške.

Oružje njegovog protivnika prasnu još dva puta.

Zatim je Šejn čuo uzdah.

Čovek je posrnuo napred, uhvatio se za jedan žbun i zatim pao kao klada.

Zapadnjak pritrča mestu gde je čovek pao. Okrenuo ga je na leđa.

Bio je to Lobo Alvarez.

Usne bandita su se još uvek micale.

— Gringo Šejne — mrmljao je on. — Za ime boga, nikad nisam verovao da će jedan gringo uspeti da pošalje u pakao jednog Loba Alvareza, najstrašnijeg vuka Sijere. I to baš gringo... Nemoguće...

Njegovo lice se iskrivilo.

Izvesno vreme je ćutao.

— Čuvaj se Karlosa Garasa, gringo Šejne — nastavio je on posle kratke pauze jedva čujnim glasom. — Ja ga dobro poznajem. On se ne drži svojih obećanja. To je otrovna guja. Upucaj ga ako budeš mogao. Sredi ga, gringo Šejne. Ti si jak i možeš to učiniti. Jer, ako ti njega ne ubiješ, onda će on tebe

da...

Poslednje reči izgovorio je jako tiho tako da Zapadnjak više i nije mogao da čuje šta to okoreli bandit želi da mu saopšti.

Alvarezovo lice se zgrčilo.

Ubrzo je ostao da leži nepokretan na zemlji.

Šejn protrlja čelo. Okrenuo se na drugu stranu i pogledao niz dolinu.

Vatra je bila dogorela.

Unaokolo, tiho i mirno.

Zapadnjak pođe oprezno napred.

Između dve vatre ugledao je dva nepokretna tela.

Onamo preko, neko kao da je koračao.

Da li je Karlos Garaso?

Jeste, to je on. Šejn ga je prepoznao.

Sada se i između šatora pojavila neka prilika! Iz daljine je izgledalo da je to žena.

Ester Mek Eligot! Da bila je to ona.

Bila je skoro gola istidljivo je prilazila mestu gde su se nalazila dvojica muškaraca.

Pocepani delovi njene haljine visili su kao kakvi dronjci oko njenog divnog tela.

— Šejne, dragi! — ciknu ona radosno. — Ti si mi spasao život. — A ko je čovek koji ti je pomogao? I njemu moram da zahvalim. Borili ste se kao...

Zanemela je usred rečenice.

Karlos Garaso se gipkim koracima prišunjao iza nje.

Uhvatio je za ramena i okrenuo je sebi.

— Prokleta puta! — ciknu on besno. — Najzad sam saznao istinu. Ti si, znači, bila ta koja je mojoj sestri ukrala polovinu plana. Bićeš zbog toga surovo kažnjena, čikita! Budi sigurna u to:

Bio je ljut kao ris. Zamahnuo je pesnicom. Izgleda da je hteo da je udari.

Šejn je taman hteo da pritekne devojci u pomoć kad su se začuli koraci.

S desne strane približavao se neko.

Šejn je odmah prepoznao tog snažnog čoveka. Bez obzira što su tamnu noć obasjavale samo zvezde.

Tu svakako nije moglo biti zabune. Njega niko ne može zaboraviti, pa makar da ga je video samo jednom u životu.

Njegovo visoko telo bilo je pokriveno žutim mantilom. Srebrne čihuahua mamuze presijavale su se na njegovim čizmama.

Šejn sa širokim obodom. Simpatično lice.

To je bio čovek koji je samo nekoliko minuta ranije pomogao Šejnu i Karlosu u borbi protiv bande Loba Alvareza.

Zvao se Majo Morturo, a bio je jedan od najboljih Šejnovih prijatelja.

Neustrašiv borac i dobar drug.

Majo Morturo! To ime je već odavno postalo legenda ovde na Zapadu.

— Halo, momče! — doviknu on. — Pa valjda nećete da tučete senjoritu, senjore Garaso?

Upitao je to sasvim mirno. Kao da se ništa nije dogodilo.

Tog čoveka je zaista bilo jako teško izbaciti iz ravnoteže.

Karlos Garaso se okrete prema njemu. Njegova ruka bila je naslonjena na dršku revolvera.

— Ko ste vi? — frknu on besno. — I, šta tražite ovde? Šta želite?

— Ništa ne želim od vas, senjore Garaso — odvrati Majo Morturo mirno. — Ja sam tražio Loba Alvareza. I to je sve. Čini mi se da smo se sasvim slučajno našli ovde.

Karlos Garaso se podmuklo nasmeja.

— Vi ste, znači, krenuli u potragu za blagom, zar ne? Jedan od lupeža koji hoće da nađe blago Kordilja!

Izgovorio je te reči oštro i iscerio se.

Međutim, Majo Morturo nije ni okom trepnuo.

— O kakvom to blagu govorite, senjore Garaso? — upita on.

Karlos Garaso se namršti.

— Vi to sigurno znate, senjore — huknu on. — Uostalom, ko ste vi?

— Zovem se Majo Morturo, senjore Garaso.

Karlos Garaso razrogači oči. Stavio je ruku na srce i kao da je malo posrnuo.

Gledao je čoveka ispred sebe kao da se pred njim pojavio neki duh.

— Zaista, vi ste Majo Morturo? — upita Karlos Garaso posle ćesnog vremena. — A šta vi tražite ovde?

— To ću vam objasniti kasnije, Garaso — odvrati Majo Morturo hladnim glasom. — Jer, sada želim najpre da porazgovaram sa svojim starim, dobrim prijateljem Šejnom.

Prišao je Šejnu.

Zagrlili su se.

— Amigo mio! — viknu Šejn.

— Proteklo je mnogo vode otkako se nismo videli, Šejne! — viknu Majo Morturo. — Ostao si onaj isti stari amigo. Neka te bog čuva, momče!

Zapadnjak uhvati svoga druga za ruku i odvede ga malo u stranu.

Karlos Garaso je stajao kao ukopan. Više nije znao šta o svemu da misli. Još pre nekoliko trenutaka stajao je naspram devojke u nameri da je ošamari, a sada kao da su mu se noge odsekle.

Nema sumnje. Pojavom tog đavolskog čoveka on je sate-
ran u tesnac.

— Moraš ostati pored njega, Šejne — reče Majo Morturo tiho. — Samo tako možeš stići do blaga Kordilja.

Zapadnjak nabra obrve.

— A šta je s tobom, Majo? — upita on. — Kako to da si se i ti umešao u ovu paklenu igru?

Majo Morturo se nasmešio.

— Znaš šta, Šejne — reče on prigušenim glasom — i ja sam pošao u potragu za tim blagom, amigo. Ti se sledećih dana moraš držati devojke i Karlosa. Ester Mek Eligot ili Karlos Garaso odvešće te do blaga. A ja te molim da mi pomogneš zbog mojih prijatelja, Šejne. Biću ti večno zahvalan, amigo. I, znam da nećeš odbiti svog starog druga.

Gledali su jedan drugom u oči.

Zapadnjaku je već odavno sve bilo jasno, osim jedne sitnice koja se isprečila kao kakva kost u grlu.

— A šta je s tobom, Majo? — upita on.

Majo Morturo odmahnu rukom.

— Ja ću se povući, amigo Šejne — objasni on. — Međutim, ti ne beri brigu. Ja ću se uvek nalaziti u tvojoj blizini.

— Kako to misliš? — upita Zapadnjak.

— Ma ne brini, amigo Šejne. Sada idi tamo preko gde se nalaze Ester i Karlos. Uzjašite konje i krenite prema farmi Džozefa Mek Eligota. Kad stignete tamo, sve će dalje ići svojim tokom. Eto tako, amigo Šejne. Ono što ovde treba da se uradi, to ću srediti ja sam. Postaraću se da ranjenici budu previjeni i da upucani budu pristojno sahranjeni. Mislim da je to sve. Jer, odsad više ne postoji banda Loba Alvareza. Njeno vreme je prošlo. Ti o tome više ne treba da razbijaš glavu, amigo mio. Glavno je da se pronade blago Kordilja. Da li ćeš mi pomoći Šejne?

Pružio je ruku Zapadnjaku.

Šejn je prihvati.

— Pomoći ću ti, Majo — osmehnu se Zapadnjak.

— Hvala ti, Šejne! — reče Majo Morturo.

— Znači, rekao si da budem u blizini Ester i Karlosa! A šta očekuješ od svega toga, Majo?

Majo Morturo podiže obrve.

— Očekujem mnogo, amigo Šejne — odvrati on. — Uostalom, videćeš. A sada, kreći, amigo mio! Uzjašite konje i polazite. Nemoj gubiti vreme!

Već sledećeg trenutka Majo Morturo je nestao. Dok si okom trepnuo, on se izgubio kao da ga je zemlja progutala.

Zapadnjak se uputi prema mestu gde su se nalazili Ester Mek Eligot i Karlos Garaso.

— Šta se sprema, Šejne? — frknu Garaso ljutito. — O čemu si to tajno razgovarao s tim tvojim prijateljem?

— O blagu Kordilja, Karlase — odvrati Zapadnjak mirno. — Majo Morturo mi je naredio da zajedno sa vama odjašem na farmu Džozefa Mek Eligota. I, mislim da je u ovom trenutku to i najpametnije. Šta ti o tome misliš, Karlase?

Meksikanac sleže ramenima.

— Neka bude tako kako si ti rekao, Šejne — reče on posle izvesnog vremena. — A, zašto ti slušaš naređenja koje izdaje Majo Morturo?

Šejn sleže ramenima.

— Majo Morturo je jedan moćan čovek — odvratí Zapadnjak. — Ti to sigurno znaš, Karlose.

Karlos Garaso obori pogled.

— Da, Šejne — reče on tiho. — Ja to jako dobro znam. Tog moćnog gazdu Rio Jekíja znaju svi. I, ako je on tako naredio, onda ćemo uzjahati konje i krenuti prema farmi Mek Eligota. Jer, protiv tog kućkinog sina nemamo šanse. Gde on svojom nogom kroči tu više trava ne raste.

Iscerio se podmuklo.

Zapadnjaku je odmah bilo jasno šta ovaj okoreli lupež zamišlja u svojoj glavi. Karlos Garaso je bio ubeđen u to da će namamiti u klopku dvojicu opasnih muškaraca. Majo Morturo i Šejn će naleteti u dobro postavljenu zamku i onda će ih Karlos Garaso poslati na put bez povratka. Mnoge je tako otpratio, zašto ne bi i ovu dvojicu!

Šejnu se ježila koža kad je pomislio na to koliko je taj Karlos Garaso podmukao.

— Mislim da bi trebalo da krenemo što pre, Šejne — reče Karlos Garaso.

Ester i Zapadnjak su klimnuli glavama.

Krenuli su pre nego što je sunce najavilo svoj dolazak.

XIII

Već idućeg dana kada se dan bližio svom kraju Ester, Šejn i Karlos Garaso stigli su do imanja starog čoveka.

U kući je bilo tiho.

Ušli su unutra.

Pogledali su unaokolo. Ništa.

Ipak, Džozefa Mek Eligota našli su u njegovoj spavaćoj sobi na krevetu.

Stari čovek je spavao. Izgleda da je imao visoku temperaturu.

— Oče! — viknu devojka.

Klekla je pored kreveta.

— Vratili smo se, oče! — reče ona tiho. — Budi se!

Stari Mek Eligot je za trenutak otvorio oči.

Promrmljao je nešto nerazumljivo, a zatim ponovo zatvorio oči i zaspao.

— Nešto moramo uraditi, Šejne! — ciknu devojka. — Inače, on može umreti!

— Polako, devojčice — promrmlja Šejn. — Ti sada idi i stavi vodu da se greje. Hitno mi je potrebna topla voda.

— E, tu sam i ja — javi se Karlos Garaso. — Imam jednu mast protiv zagnojenih rana.

Karlos Garaso je polako izišao napolje.

Devojka je gledala Šejna.

— Ne razumem se u lekovite masti — reče ona. — Mislila sam da mu je svejedno da li će nekom pružiti pomoć ili ne ako se čovek nalazi u opasnosti da otputuje na onaj svet.

Zapadnjak se iscrpi.

— Verovatno je Karlos promenio svoju ćud, devojko — reče on. — Ne smeš zaboraviti to da on sumnja da je tvoj otac zgrabio taj đavolski plan na kome je ucrtano gde se nalazi blago. Samo, sada ga je poštedito, jer mrtvog čoveka ne može niko ispitivati niti od njega nešto saznati!

Devojka se namršti.

— Prokleti nitkov! — frknu ona.

Ušla je u dnevnu sobu i založila vatru u kaminu.

Karlos Garaso se vratio.

U jednoj ruci držao je neku bočicu, a u drugoj plehanu kutiju sa kremom.

Stavio je otvor bočice starom čoveku na usta.

Mek Eligot se odjednom trgao. •Nakašljao se i pogledao unaokolo.

— Gde je Ester? — bile su njegove reči.

Izgleda da ga nije nimalo iznenadilo to što se Šejn i Karlos Garaso nalaze jedan pored drugog.

— Ona greje vodu, Džozefe — reče Zapadnjak. — A, da li poznaješ ovog čoveka?

Mek Eligot klimnu glavom.

— Naravno da ga poznajem — potvrdi stari čovek. — To je senjor Karlos Garaso. On je već nekoliko puta svratio ovde da napoji svoga konja. Zar ne, senjore?

— To je tačno, stari — potvrdi Karlos Garaso. — Međutim, ovog puta nisam došao da napojim svoga konja. Došao sam da saznam nešto drugo. Gde si sakrio plan?

Bradati stari čovek je podigao obrve. Kao da nije razumeo šta ga to Garaso pita.

— Plan? — upita on. — Do đavola, kakav plan?

Stari čovek se zamislio.

Karlos Garaso ga je uporno posmatrao.

— Vi mislite na onaj plan koji je tražio Lobo Alvarez? — upita Mek Eligot posle izvesne pauze.

— On je pre izvesnog vremena došao da traži taj plan! — reče Zapadnjak.

— A, šta je bilo s njim? — upita Mek Eligot. — Da nije krenuo na onaj svet?

— A zar ti misliš da bi on tako lako pustio tvoju kćerku da ode, Meke Eligote? — frknu Karlos Garaso. — Uostalom, ona je pred Alvarezom priznala da je ukrala plan. Šta na to kažeš, stari?

Mek Eligot zburnjeno odmahnu glavom.

— Šta bi Ester mogla reći? — upita on. — Nije valjda da je odjednom poludela! Kako je mogla da izmisli neku takvu glupost? Pa to je...

Prestao je da govori. Izgleda da je svoju ulogu igrao đavolski dobro.

Šejn je počeo da skida zavoj sa rane starog čoveka.

— Mi hoćemo da se uverimo da je tako — reče on i osmehnu se. — Da li se ti slažeš da mi pretražimo celu kuću, Džozefe? Ili imaš nešto protiv?

Stari čovek odmahnu rukom.

— Tražite vi šta god hoćete, prijatelji! — reče on. — Zavirite u svaki kutak. Ja čak i volim da bude tako. Jer, najzad će prestati da se sumnja u mene!

Mek Eligot je govorio mirno i staloženo. Kao da se ništa nije desilo.

Međutim, Zapadnjakovom oštrom oku nije promaklo da primeti strah u očima starog čoveka.

Šejn je osetio da Mek Eligot ne govori istinu. Ali nije ništa rekao.

Šejn se okrenuo prema Karlosu.

— Mislim da je najbolje da ti počneš da tražiš, Karlose! — predloži Šejn. — Ja moram da se postaram o Mek Eligotu.

Karlos Garaso je nešto promumlao i zatim brzo nestao iz sobe.

Ester je ušla u malu sobu. U rukama je nosila lavor sa toplom vodom.

Zapadnjak je oprao ranu. Posle toga je stavio mast koju mu je dao Karlos Garaso. Zatim je zavio ranu.

— Hvala, Šejne — reče Mek Eligot tihim glasom. — Čini mi se da mi je sada mnogo bolje.

Karlos Garaso je sve prevrnuo u dnevnoj sobi. Zavirio je u sve mračne uglove.

Ništa!

Povremeno je psovao.

Džozef Mek Eligot je zatvorio oči. Zaspao je.

Na njegovom licu lebdeo je osmeh. Bio je zadovoljan čovek.

— Sada ti je jasno da mi s tim nemamo nikakve veze, Šejne! — reče devojka.

Zapadnjak je ćutao.

Iz dnevne sobe čuo se glas Karlosa.

— Dođi da mi pomogneš, Šejne! Ili želiš da večito ostaneš pored tog starog čoveka?

Šejn se okrete prema vratima.

— Evo me, Karlose! Dolazim odmah.

Šejn i Karlos Garaso su detaljno pretražili celu kuću. Zavirili su u svaki kutak.

Za to vreme mlada Ester Mek Eligot je pripremala večeru za sve njih.

Uskoro se jelo našlo na stolu.

Ukusna tortilja punjena slaninom.

Njih dvojica su prestali da traže i uputili se prema stolu.

Na njihovim licima se videlo da ništa nisu našli.

— I, senjore Garaso, zar vi meni ne verujete? — upita devojka. — Da li još uvek mislite da sam ja ukrala plan?

— Mislim da si ti odnela tu hartiju! — frknu Karlos Garaso ljutito. — Međutim, nema dokaza.

Devojka se osmehnula.

— Stalno mi je na umu, ko bi osim vas mogao da sazna za taj plan i da ga ukrade! — nastavi Karlos posle izvesnog razmišljanja. — Jer, ti i Šejn ste bili jedine osobe koje su napustile senjorčinu kuću istog dana kada je otkriveno da plana više nema tamo gde je stajao.

— Možda ipak postoji i neko treći — reče Šejn. — A mi ćemo pronaći tu osobu.

— Mi? — upita Karlos.

— Da, mi — odvrati Zapadnjak mirno. — Ti i ja, Karlose. — Odjahaćemo do tvoje sestre. Imam nameru da joj postavim nekoliko pitanja.

— To je tvoja stvar — promrmlja Karlos Garaso. — Možda je i tebe uhvatila zlatna groznica! Ili pak želiš da pomogneš mojoj sestri?

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Dobro si to rekao — odvrati on i zavrte glavom. — To je moja stvar.

Šejn i Karlos su završili večeru.

Devojka je raspremala sto.

— Hoćete li nešto da popijete? — upita ona. — Možda viski ili tekilu?

— To je dobra ideja! — reče Zapadnjak i odmeri devojku od glave do pete. — Što se mene tiče, ja nemam ništa protiv da se ovde nađe viski, devojko. Pogotovu ako ga ti doneseš, lepotice.

Karlos Garaso klimnu glavom.

— I ja sam za viski — reče on.

Ester Mek Eligot brzim koracima uđe u prostoriju gde je ležao njen otac.

Ubrzo se vratila sa bocom viskija.

Stavila je ispred dvojice muškaraca zajedno sa čašama.

Šejn i Karlos su nasuli sebi piće.

Nazdravili su i ispili do dna.

Zapadnjak je obrisao usne i osmehnuo se.

— Dobra stvar — reče on zadovoljno.

Napunili su čaše još jednom.

Međutim, Karlos Garaso se odjednom trgao.

Meksikanac kao da se odjednom ukočio.

— Sto mu gromova! — frknu on ljutito. — Nešto smo zaboravili, gringo!

Zapadnjak sleže ramenima.

— Kamin, gringo! Nismo ga pretražili. Možda je taj matrilisac baš tamo...

Odjednom je prestao da govori i skočio.

Prišao je kaminu i počeo da udara revolverom po njemu.

Dugo se mrštio, a zatim odjednom uzviknuo.

— Ovde, gringo! Tu bi moglo nešto da se nađe. Čini mi se da je tu nešto šuplje.

Pokazao je jedno mesto na odžaku u visini svoje glave.

Šejn je ustao i prišao bliže.

Satla je i on primetio otvor između dva kamena koji nije bio isti kao između ostalih.

— Nož! — viknu Karlos Garaso pobedonosno. — Moj nož će rešiti čitavu zagonetku!

Vratio je svoj revolver u futrolu i izvadio dugački „kartano“. Bio je to meksikanski nož kojim bi i najveći vo mogao da se zakolje.

Dvojica muškaraca više nisu obraćali pažnju na Ester Mek Eligot.

Devojka je stajala pored njih i zabrinuto gledala šta taj nitkov Karlos Garaso radi.

Stavio je nož između dva kamena i ubrzo je uspeo da izvadi jedan kamen.

I, gle! — Ukazala se šupljina.

Garaso odmah zavuče ruku unutra.

Pipao je dugo. Ništa!

A zatim je odjednom kriknuo.

— Santa madona! Izgleda da sam uspeo! U svakom slučaju nešto sam pronašao.

Izvukao je ruku iz otvora u kaminu.

U njoj se nalazio poveći smotuljak pergamenta.

Karlos Garaso je radoznalo počeo da ga odmotava.

Međutim, ispala je još jedna hartija.

Kliznula je preko njegove ruke i ubrzo se našla na podu.

Karlos Garaso se sagnuo da podigne papir.

Alf, ne lezi vraže!

On je odjednom posrnuo.

Iz njegovog grla čulo se neko čudno krkljanje.

Ispustio je papir i počeo da maše rukama kao neko ko se boji da će se udaviti u nekoj dubokoj vodi. Prsti na njegovim rukama su se zgrčili.

Šejn je ubrzo osetio neku neobičnu vrtoglavicu. Kao da ga je tajanstvena, nevidljiva ruka stegla za grlo i ne dozvoljava mu da diše. Njegovo celo telo je za trenutak zadrhtalo.

Kao kroz maglu video je Ester ispred sebe.

A, zatim, mrak! Prsti visokog jahača zgrčili su se kao kod Karlosa Garaso.

Ester Mek Eligot se osmehnu.

— Oče! — doviknu ona.

Na vratima se pojavi Džozef Mek Eligot.

Stari čovek se nasmeja zadovoljno.

— Dobro si se dosetila da tim nitkovima ponudiš viski — reče on. — Uspavao ih je.

Njegov glas nije više bio tako slab kao pre izvesnog vremena. Sada mu nije bilo tako loše kao pre jedan sat kada su Šejn i Karlos Garaso ušli u njegovu sobu.

Ester se osmehnula.

— Odmah sam pomislila da si skuvao neku paprenu čorbu toj dvojici — reče ona. — A, svoju ulogu si odigrao odlično, oče! Ja ti se divim.

Pogledala je dvojicu onesvešćenih muškaraca.

— Šta da radimo s njima? — upita ona.

Stari čovek podiže obrve.

— Teško mi je da se odlučim — reče on. — Ti momci su tebi spasili život!

— Karlos Garaso svakako mora umreti! — ciknu ona ljutito. — Jer, kad se on bude preselio na onaj svet, mi ćemo imati mir, za večita vremena. A time više neće ni njegova sestra moći da nas muči.

Stari čovek se počea po glavi.

— A Šejn? — upita on.

Devojka uzdahnu.

— Njega ćemo prihvatiti da bude naš, oče! — reče ona. — Šejn je dobar čovek. Osim toga, ja ga volim. A on se odlično snalazi u ovim divljim predelima i sigurno će nam mnogo pomoći prilikom traženja blaga.

— Ne treba nam ni Šejn! — začuo se neki grubi muški glas sa vrata. — Taj čovek je opasan.

Džozef Mek Eligot i Ester se trgoše.

Međutim, ubrzo su se nasmejali.

Odahnuli su s olakšanjem kada su prepoznali glas.

— Pa to je Kaleb! — uzviknu stari čovek. — Sine moj! Mi više nismo računali da ćeš se vratiti. Ali, sva sreća što si se vratio.

— Uspeli smo. Sada imamo ceo plan.

— Znam — reče Kaleb Mek Eligot. — Mi smo bili u Sasabi i čuli smo šta se sve dogodilo. Doduše, tamo ljudi ne znaju za plan po kome se može naći blago Kordilja, ali govore o nekom skupocenom dragom kamenu koji je ukraden. Mi smo odmah pomislili da tu može biti još nekih drugih stvari!

— Ti izgleda nisi sam, mladiću, zar ne? — upita stari čovek.

Kaleb Mek Eligot je prišao Zapadnjaku i Karlosu Garasu. U sobu su ušla još dvojica mladića.

Nema sumnje, to su bila Kalebova braća.

Mršavi, bradati momci obučeni u farmerska odela kako je bilo i uobičajeno u to vreme u Arizoni.

— Efraime! Rubene! — ciknu stari čovek. — Pa sada smo svi zajedno.

Prekrstio je ruke na grudima i podigao pogled prema tavanici.

— Hvala ti, gospode — reče on. — Za sve ono što si uči-

nio za nas. Pružio si svoju zaštitničku ruku iznad mene i mojih najbližih. A, naše neprijatelje gurni u provaliju gde im je i mesto.

Kaleb Mek Eligot je prišao Zapadnjaku i Karlosu Garasu. Uzeo im je revolvere i noževe.

— Ubićemo ih, oče! — predloži on. — Tek posle toga možemo na miru da krenemo u traganje za blagom.

— Ali, njih dvojica su spasli život vašoj sestri — reče stari čovek i odmahnu glavom. — Nikada ne treba zaboraviti dobro koje je neko učinio za nas. Jer, da nije bilo njih, Ester bi sada sigurno trunula negde u gudurama Sijere.

Kaleb mahnu svojoj braći i oni priđoše.

Vezali su noge i ruke Šejnu i Karlosu.

— Šta tu ima da se priča! — frknu Kaleb. — Oni su učinili to samo zato da bi spasli Ester da bi ih ona odvela do mesta gde se nalazi blago. Jer, sigurno je da su i oni krenuli da se domognu tog blaga.

Ester sleže ramenima.

Kaleb huknu.

— A, kome si ti to pala u ruke, sestro? — upita on.

Devojka obori pogled.

— Bio je to Lobo Alvarez — odvrati ona tiho. — Desilo se nešto užasno, Kalebe. Nešto što jedan čovek teško može preživeti. A da nije bilo njih dvojice ja bih već odavno trunula koju stopu ispod zemlje. U to sam sasvim sigurna.

Nastala je tišina.

Kaleb protrlja rukom čelo.

— Ne smemo dozvoliti sebi neke sentimentalnosti — reče on. — Jer, ako tu dvojicu nitkova ostavimo u životu, oni će krenuti u poteru za nama kao kakvi đavoli. Svi znamo kakav je taj lupež, Karlos Garaso. A još opasniji je Šejn. Možda dosad niste čuli o njemu, ali čuvajte ga se ako odavde izvuče živu glavu. Neki misle da je to najopasniji čovek ovde na granici. A kažu i da nije samo tako usamljeni jahač, već da radi za vladu u Vašingtonu.

Šejn i Karlos Garaso su počeli da se mrdaju na podu.

Izgleda da su obojica čuli zadnji deo razgovora.

— Neka vas đavo nosi! — frknu Šejn. — I, nije mi jasno zašto si mi usula tu uspavljujuću tečnost u viski, Ester?

Devojka se namršti.

— Najpre sam htela da ošamutim samo Karlosa — objasni ona. — Međutim, to nije bilo moguće zato što sam morala da vam sipam iz iste boce. A osim toga, mada je on tvoj neprijatelj, ja sam jako dobro znala da ti nikada nećeš dozvoliti da bude ubijen čovek kome nije pružena šansa da se brani. Bez obzira ko je on. Da li sam u pravu, Šejne?

— Puta! — ciknu Karlos Garaso, pokušavajući da se oslobodi svojih veza. — Prokleta drolja! Prava je šteta što joj već odavno nisam prerezao grkljan!

Kaleb Mek Eligot se nasmeja. Udario je nogom Karlosa.

— Ta prilika ti se više nikada neće ni ukazati — viknu on. — Odavno si zaslužio da budeš poslat na onaj svet, lupežu. A da ti bude jasno, tebe nećemo poštediti!

Karlos Garaso pljunu.

— Onda me ubijte! — frknu on ljutito. — Ali, to blago

neće doneti ni vama sreću. Jer, moja sestra će se pobrinuti da za vama krenu ubice koji će vas poslati na onaj svet.

Zapadnjak uzdahnu.

Kakav je ovo prokleti svet? Ljudi jure za zlatom i ubijaju jedni druge!

Čak je i taj Džozef Mek Eligot promenio narav i od jag-njeta postao vuk.

Prema izrazu lica starog čoveka videlo se da mu je bilo teško da se odluči. Borio se sa samim sobom. A, zaista mu nije bilo jednostavno da odluči šta dalje?

— Šejne! — viknu on piskavim glasom. — Šta ćeš uraditi ako te ostavimo živog? Imaš li možda nameru da kreneš u poteru za nama i za blagom?

Zapadnjak se isceri.

— Meni ćete pokloniti život, hambres! — odvrati on. — A, Karlosu Garasu? Njega ćete ubiti, zar ne?

Mek Eligot je stegao usne.

— Ti tvrdiš da si čovek koji ispunjava božju volju. Džozefe — nastavi Šejn. — Ako ubiješ Karlosa ti ćeš stati u red s ostalim glavosečama.

Lice starog čoveka se smrklo.

— Ti se stvarno ne razumeš u to, Šejne — reče on brzo. — Moram ti objasniti neke stvari. Najpre da ti kažem da sam ceo svoj život radio da bih svojoj deci nešto stvorio. Moram priznati da nisam imao mnogo uspeha. Usahla je svaka biljka za koju sam se uhvatio. A onda se odjednom na vidiku pojavio brod spasa. Plan po kome može da se stigne do velikog blaga! Ja sam shvatio da je to božja volja. Bila je to velika šansa. Ako se domognemo tog blaga, onda ću moći da izvučem svoju decu iz blata u koje su upali, zato što ja nisam uspeo da im nešto stvorim za pristojan život. Time ću ispraviti mnoge greške koje sam počinio u svom životu. Ali, tebi to sigurno nije jasno. Ja sam podneo mnoge žrtve da bih postigao taj cilj. Čak sam dozvolio da moja kćerka postane prostitutka. I, sada kada sam stigao do cilja treba da imam neke obzire! Ne! Svi drugi na mom mestu uradili bi isto ono što i ja. Lobo Alvarez bi ubio i mene i Ester da je uspeo da se domogne plana. A Karlos Garaso bi upucao sve nas da nije vezan. Eto, to je istina, Šejne. Oko za oko, zub za zub! Tako stoji u bibliji. Postoje momenti u životu kada se ne sme imati obzira prema onome što čovek treba da uradi. U takvim trenucima se ne sme zaboraviti na samog sebe. Razumeš li šta hoću da kažem?

Šejn sleže ramenima.

Pokušao je da mrda prstima koji su bili utrnuti zato što je kaih na zglobovima bio jako zategnut.

— Ne razume on šta ti hoćeš da kažeš, oče — reče Kaleb podrugljivo. — On sada misli samo na to da mi nameravamo da pošaljemo na onaj svet njega i ovog prokletog krvoločnog psa. Kolena mu klecaju, jer se boji. A meni nije jasno, zašto mu treba sve objašnjavati. Pa to je jasno kao dan, oče. Izvešćemo tu dvojicu lupeža napolje i upucaćemo ih. Na taj način sve će biti rešeno. Oni više neće moći da nam smetaju u tra-ganju za blagom. A i kada ga budemo pronašli neće biti opas-nosti da pokušaju da se obračunaju s nama. Čist račun, oče!

S takvim ljudima je jako opasno da se upustimo u bilo kakav rizik.

Stari čovek se zamislio.

Zatim je potvrdno klimnuo glavom.

— Izgleda da će to biti najbolje — reče on. — Izvedite ih iz kuće. Mislim da drugog izlaza nema.

Šejn zateže kaiševe na svojim rukama.

Međutim, bio je stvarno dobro vezan. Ništa.

Kaleb Mek Eligot ga uhvati za ruku. Pomogao mu je da ustane i uspravi se.

Stari Mek Eligot je stajao kruto. Kao neki spomenik. Njegov pogled je bio uperen negde u daljinu. Lice smrknuto.

Zapadnjaku se učini da taj čovek sada liči na nekog boga osвете koji se odlučio na greh da bi ostvario svoj cilj.

— Ej, Džozefe Mek Eligote! — frknu Zapadnjak ljutito. — Pa zar si mi samo zato spasao život kod Tinaja Lareda da me sada ubiješ? Da li je to pravda koju ti deliš?

— Ne brini, sine moj! — odvrati stari čovek. — Tvoja žrtva neće biti uzaludna. Jer, ja ću dati novac da se sagradi crkva i učiniću mnoga dobra dela kad budem našao blago.

Zapadnjak podiže obrve i isceri se.

— Ali, ja od toga nemam ništa! — ciknu on. — Uopšte nije potrebno da se zato žrtvujem.

Sada se i Karlos Garaso našao na nogama.

Šejnu i njemu su noge bile vezane tako da su mogli da se kreću. Polako, ali ipak su pravili kratke korake.

I dva druga sina Džozefa Mek Eligota stala su sada iza dvojice osuđenih na smrt i zabilili im pesnice u leđa.

— Idemo, hombres! — riknu jedan od njih. — Djavo vas nestrpljivo čeka u paklu! Sigurno će vam prirediti lep doček. A, mislim da ste to i zaslužili!

Tog trenutka Ester Mek Eligot istrča napred i raširi ruke ispred dvojice vezanih muškaraca.

— Nemojte! — ciknu ona. — Ne dozvoljavam da ih ubijete. Ja ih nisam zato opila. Oni su meni spasili život! Pustite ih neka idu kud ih noge nose.

Kaleb Mek Eligot je gurnuo u stranu.

Devojka je pala na zemlju.

Ustala je brzo. Otpratila je tužnim pogledom Šejna i Karlosa koje su izveli napolje.

— Stvarno je čudno kako nekad žene reaguju — oglasi se Karlos Garaso pored Zapadnjaka. — Čini mi se da neke stvari treba da učimo od njih.

Zapadnjak je ćutao.

— Kako se osećaš, gringo? — upita Karlos Garaso posle izvesnog vremena.

Šejn zavrte glavom.

— Pa — odvrati on mirno, kao neko kome će đavo u paklu uskoro pružiti ruku i poželeti mu prijatan boravak — mislim da se više ništa ne može izmeniti. Karlose.

Odveli su ih pedesetak koraka od kuće.

Stali su pored jednog udubljenja u zemlji.

To će biti mesto gde ćemo zauvek naći svoj mir, pomisli Zapadnjak.

Braća Mek Eligot udaljiše se nekoliko koraka nazad.

Tanki mesečev srp na nebu širio je svoje blede zrake iznad predela. Ipak, mada su mu i zvezde pomagale, noć je bila dosta tamna.

Negde u daljini zavišao je stepski vuk.

Na desetak koraka ispred Šejna i Karlosa braća Mek Eligot stadoše.

Napunili su svoje puške.

Iz kuće je prišao stari čovek.

— Gađajte dobro, momci! — reče on. — Ne želim da se mnogo muče dok ne ispuste dušu. Sačekajte dok ja dam znak. Prišao je Šejnu i Karlosu i stao ispred njih.

U njegovim rukama nalazila se biblija.

— Pomolite se gospodu bogu, prijatelji! — naredi on oštirim glasom. — Pokajte se zbog vaših grehova i on će vas primiti u svoje večito carstvo.

Karlos Garaso mu pljunu u lice.

— Neka đavo primi tebe i tvoje sinove u svoj pakao, stari čoveče! — frknu on besno.

Džozef Mek Eligot se namršti.

— Sinko moj — reče on, trudeći se da njegovo lice deluje pobožno — kada se čovek nađe oči u oči sa smrću on mora da bude ponizan i da se pokaje. Dakle, molite se gospodu i pokajte se za svoje grehe. Bog će uslišiti...

Prestao je da govori. Odjednom!

Tačno nasred njegovog čela pojavila se okrugla rupa.

Delić sekunde kasnije čuli su svi prasak pucnja.

Zapadnjak je primetio kako braća Mek Eligot podižu puške uvis i bez razmišljanja se bacio nazad u udubljenje koje je trebalo da bude njegov i Karlosov grob.

Pored njega pao je i Karlos Garaso.

Zaklon u rupi nije bio tako dobar, ali šta je tu je. Bolje išta nego ništa.

Prasnuše pucnji.

Krici pogođenih parali su noćnu tišinu.

Odjeknuo je topot konjskih kopita.

Zapadnjak pogleda preko ivice udubljenja.

Ugledao je braću Mek Eligot. Pucali su i povlačili se prema kući.

Međutim, svakako neće moći da umaknu kiši olova koja se sručila na njih.

Doduše, oni su se ogorčeno branili i uspeali da izbace iz sedla nekoliko napadača. Ali, to im nije ništa pomoglo.

Najpre su pogođeni Ruben i Efraim.

Kaleba je olovo stiglo upravo onog trenutka kada je pokušao da se baci preko praga kolibe.

Jahači poteraše konje napred.

Četiri muškarca i jedna žena.

Dva konjanika su brzo sjahala i pretražila upucanu braću Mek Eligot.

Druga dvojica doticali su sa ženom do udubljenja gde su čučali Šejn i Karlos Garaso.

Uskoro su im skinuli kaiševe kojima su bili vezani.

Žena je još uvek sedela u sedlu svoga konja i posmatrala ih kako trljaju ruke.

Da. To je bila Romana Garaso koju su zvali senjorita!

Zapadnjak se isceri prema njoj. Međutim, njegovo lice je ostalo ozbiljno.

Romana se namršti.

— Šta to treba da znači? — upita ona. — Šta se desilo, Karlose?

Karlos Garaso je trljao svoje članke na rukama.

— To je duga priča, sestro — odvrati on. — Počela je od toga što sam utvrdio da Šejn nije ukrao plan.

Senjorita elegantno sjaha s konja.

Na sebi je imala karirane pantalone tesno pripijene uz njeno telo i belu bluzu ispod izvezene bolero-jakne. Dugu kosu sakrivao je crni šešir.

Gledala je Zapadnjaka.

— Za dlaku je izbegao smrt pogrešan čovek, Romana — reče on. — A ti si bila ta koja je to naredila. Ali, neka ti to ispriča tvoj brat. Njemu ćeš sigurno više verovati nego meni.

— Mislim da je najbolje da odemo u kolibu — predloži Karlos. — Potrebno mi je da nešto popijem i smirim se.

Iz male kuće odjeknu prodoran krik.

Dvojica nitkova iz pratnje Romane Garaso uhvatili su Ester Mek Eligot i vukli su je napolje.

Senjorita krenu prema devojci.

Šejn i Karlos su pošli za njom.

Zapadnjak je opet imao priliku da se divi njenim gipkim koracima, zanosnom njihanju kukeva i vitkom stasu.

Bila je to zaista žena kakva se retko može sresti u životu. Lepa i vatrena. A, mogla je da voli, nežno i strasno, ali i da mrzi. Nepredvidljiva kao divlja prerijska mačka.

Dvojica Meksikanaca koji su izvukli Ester Mek Eligot iz kuće držali su je tako čvrsto da nije mogla ni da se mrdne.

— Ester Mek Eligot! — frknu Romana. — Zašto se nisi vratila istog dana kada si obećala?

Devojka je dahtala.

— Nisu mi dali — odgovori ona. — Sprečili su me. Neka vam to ispričaju Šejn i vaš brat. Obojica znaju da sam ja odvedena protiv svoje volje. Došao je Lobo Alvarez sa svojim banditima i tražio plan za bogatstvo Kordilja. Oni...

Romana Garaso podiže ruku uvis.

Devojka je prestala da govori.

Senjorita se okrete prema Karlosu.

— Gde je plan? — upita ona brzo.

Karlos podiže obrve.

— Ili se još uvek nalazi u kolibi, ili ga je negde sakrio stari Mek Eligot pre nego što je izašao iz kuće — odgovori on.

— Šeo plan? — upita senjorita zaprepašćeno. — Da li ti govoriš o oba dela plana, Karlose?

Njen brat potvrdno klimnu glavom.

— Pa da, Romana — reče on. — Mi smo najzad stigli do cilja. Tu nema sumnje.

Romana se osmehnula.

— A, da li znaš ko je ukrao našu polovinu? — upita ona.

Karlos Garaso pokaza glavom prema devojci.

— Ona je to uradila.

Romana Garaso steže ruku u pesnicu. Njena desnica je

munjevitom odsela na licu Ester Mek Eligot. Udarila je devojkicu još jednom.

— Zbog toga ćeš umreti! — prosikta Romana. — Vežite joj ruke i noge. Obesićemo je ovde za ovaj stub ispred kuće!
Dvojica Meksikanaca su vezali devojkicu onako kako je senjorita naredila.

Ester se nije branila. Nije ni vikala. Čitala je i izgleda da se pomirila sa sudbinom. Šta je, tu je.

Znala je da će uskoro smrt doći po nju i tu više nema nikakvog drugog izlaza.

Senjorita mahnu rukom.

Dva ostala njena čoveka podigoše puške uvis.

Cevi se đavolski opasno uperiše u Šejnove grudi

Šejn zbunjeno pogleda senjoritu.

— Šta to sada treba da znači, Romana! — huknu on. — Zar još uvek ne veruješ da ja sa svim tim nemam nikakve veze?

Senjorita se namršti.

— Nemoj me više zvati Romana, Šejne! — ciknu ona besno. — Ja sam za tebe senjorita kao i za sve ostale.

— Ne znam da li ću moći da se naviknem na to, Romana — promrmlja Zapadnjak.

Da li je moguće da se ta žena odjednom toliko izmenila?

Dok je sa Zapadnjakom ležala u krevetu bila je sasvim drukčija. Strasna i nežna. Sada, gruba i osorna. Možda je zaboravila da mu je rekla da se zaljubila u njega?

Ali, izgleda da su ta lepa vremena prošla.

Romana se okrete prema svom bratu.

— Kakvu ulogu igra ovaj gringo, Karlose? — upita ona. Karlos Garaso sleže ramenima.

— Ne znam — priznao je on iskreno. — Čini mi se da tog dugajliju ne možeš uhvatiti ni za glavu ni za rep. Nego, ono što je sigurno to je da je stari Džozef Mek Eligot imao kod sebe jednu polovinu plana gde se nalazi blago. Drugu polovinu hartije ukrala je Ester od nas. A meni se čini da je gringo Šejn bio dobar prijatelj sa Mek Eligotovima.

Šejn odmahnu rukom.

— Zašto ne izneseš celu istinu na videlo. Karlose! — frknu on ljutito. — Sam si rekao da ja s tim đavolskim planovima nemam nikakve veze. Da nije bilo tako, zar bi ti inače krenuo u opasnu avanturu sa mnom kada smo sredili jednog gorskog vuka kakav je Lobo Alvarez? Romana, Karlos i ja smo se sporazumeli da zajedno krenemo u potragu za planom. I, otkrili smo tajnu. Međutim, mora se priznati da su nas Mek Eligotovi nadmudrili. Opili su nas, vezali i umalo nas nisu i upucali. Ne znam da li je to dovoljan razlog da narediš da me ubiju samo zato što sam bio prijatelj Mek Eligotovih?

— Tako je bilo — potvrdi Ester Mek Eligot. — Šejn je govorio istinu. On je samo igrom slučaja upao u ovu zamršenu stvar. Ja sam ukrala plan od vas. To je tačno. Međutim, mene je na to naterao moj otac.

Romana se namršti.

— Kada si ukrala tu polovinu plana, Ester? — upita ona. Devojkica obori pogled.

— Pa, one noći kada ste se vi nalazili u vašoj sobi sa

Šejnom, senjorita — odgovori devojkā. — Tada mi se ukazala povoljna prilika kakva se valjda samo jednom pruža nekome u životu. Našla sam ključ u jednoj vašoj haljini koju je trebalo da operem. Njime sam otključala sef koji se nalazio iza velike slike u vašem salunu, senjorita. Priznajem da sam pogrešila i možete me ubiti. Ali vas molim da poštedite Šejna. On stvarno nije kriv i nema nikakve veze sa planom koji je ukraden.

Romana je pažljivo saslušala sve što je rekla Ester Mek Eligot. Međutim, nije ništa odgovorila.

— Gde je plan? — upita ona oštro.

Odgovora nije bilo.

Karlos Garaso reče nešto tiho dvojici Meksikanaca koji su vezali devojkū za stub i sada stajali skrštenih ruku.

Jedan od njih je ušao u kuću.

Drugi je počeo da pretražuje mrtvo telo Džozefa Mek Eligota.

Najzad je, izgleda, pronašao ono što je tražio. Bilo je skriveno ispod košulje.

Podigao je uvis smotuljak hartije i viknuo.

Pružio ga je Romani Garaso.

Senjorita je bez žurbe uzela oba papira i razvila ih.

Gledala ih je dugo, a zatim ih je ponovo savila.

Okrenula se prema Zapadnjaku.

Šejnu se učinilo da u očima lepe žene vidi gorčinu i zavist.

— Šejne — promrmlija ona tiho. — Ne znam da li da verujem tebi i ovoj devojkī ili je Karlos u pravu? Ipak, još uvek sumnjam u tvoju priču. Šteta...

— Kakva šteta! — frknu Zapadnjak. — Na šta si mislila? Romana je ostala mirna.

— Ti dobro znaš na šta sam ja mislila. Šejne — odgovori ona. — Naši putevi se sada razilaze. Ti hvataj maglu i idi kud god želiš. A devojkā mora umreti.

Šejnovo lice se namrštilo kao proletnje vreme pred oluju.

— Nećeš valjda stvarno narediti da je ubiju? — upita Šejn kao da ne veruje u ono što je čuo svojim ušima. — Ona je žena kao i ti. Uz to još mlada i lepa!

Romana je treptala očima.

— Ona je ukrala polovinu plana i zbog nje zamalo nisam izgubila ogromno bogatstvo — reče ona ledenim glasom. — To blago će biti moje. Šejne. Ali, ona mora umreti. Ti iskoristi priliku koja ti se pruža i odlazi. Mislim da se zauvek rastajemo i da više nećemo imati priliku da se sretnemo.

— Dobro — reče Zapadnjak.

Pošao je brzo prema kući.

Senjorita podiže brzo ruku.

Dve puščane cevi zabiše se u Šejnova leđa.

— Bez oružja. Šejne! — ciknu senjorita. — Ne želim da ti pružim priliku da se boriš kako bi oslobodio devojkū.

Šejn se trže.

— A otkud ti znaš da sam ja imao takvu nameru, Romana? — upita on.

Senjorita se osmehnu.

— Pročitala sam to iz tvojih očiju — odvrati ona. — Ka-
ži istinu, Šejne, da li sam u pravu?

Zapadnjak uzdahnu.

Zatim je potvrdno klimnuo glavom.

— U pravu si, Romana — reče tiho. — Imao sam name-
ru da rizikujem svoj život da bih spasao devojk.

U tamnim očima lepe Romane je sevnula vatra.

— Voliš je?

— Možda.

— Kako to da razumem?

— Prvo, mora se priznati da je lepa — promrmlja Za-
padnjak. Osim toga, ona se zauzela za nas i pokušala da nam
spase živote kada su njen otac i njena braća rekli da će ubiti
mene i Karlosa.

— Šejne! — doviknu devojk sa stuba. — Odlazi i vrati
se tamo gde ti život nije u opasnosti. Jer, ona može narediti
da i tebe ubiju. Surova je, veruj mi!

Senjorita pogleda svoga brata.

— Da li je tačno ono što je Šejn ispričao, Karlose? —
upita ona mirno. — Da li je devojk stvarno pokušala da
vam spase živote?

— Izgleda da jeste — odvrati Karlos Garaso.

Senjorita je izvesno vreme ćutala. Njeno čelo se nabralo,
a pune sočne usne su se stegle.

— Znači li to da ti nju više voliš, Šejne? — upita ona. —
Toliko više da je stavljaš ispred mene kad je u pitanju tvoje
srce?

Zapadnjak nije odmah razumeo šta se krije iza tog lu-
kavog pitanja.

— Da! — odgovori on brzo.

Ponovo sevnuse munje u očima lepe senjorite. Sada je
jedva uspevala da savlada svoj bes.

— Dobro — reče ona zatim ironično. — Ako je toliko
voliš, onda ćeš je imati!

Zapadnjak nabra obrve.

— Kako to da razumem? — upita on.

Romana nije ništa odgovorila. Samo se kiselo osmehnula.

Šta li se to kuva u glavi te lepe žene. Verovatno neka
đavolski paprena čorba.

Šejnu je bilo jasno da je povredio njen ponos i da će on
morati da ispašta zbog toga.

Na njenom licu ogledala se surovost.

Nikad nije pomislio da ta žena može da se namršti to-
liko da njeno lice dobije tako grube crte.

Kako je onda bilo lepo kada je bio sam s njom? Verovao
je da je ta žena zaljubljena u njega. Iskreno.

Međutim, ona je tek sada pokazala svoje pravo lice.

Gledala ga je. Iz njenih očiju zračila je mržnja. Da, baš
mržnja.

— Kako to da razumem? — imitirala je ona Zapadnja-
kove reči. — Pa zar je moguće da si ti jedan tako blesav
momak, Šejne?

Skoro da je u jednom skoku mogao da dođe do nje.

Uostalom, sada više nije imao šta da izgubi.

Njene mačje oči su ga prostrelile.

Zapadnjaku je još bilo ostalo da beži napred. Neke druge mogućnosti nije bilo.

Međutim, ako zgrabi Romanu, onda postoji još iskra nade da spase svoju kožu.

Možda je to sada i najbolje rešenje. U svakom slučaju treba pokušati.

Za trenutak je još oklevao, a zatim se spremio za skok.

Međutim, kao da su banditi pročitali njegove misli.

Zapadnjak samo što se mrdnuo, a na njega kao da se sručilo brdo kamenja.

Najmanje petorica bandita pojurili su sa svih strana prema njemu.

Šejn se branio svojim snažnim pesnicama. Njegovi udarci su pogađali.

Međutim, bilo je jasno da nema šanse protiv brojnih protivnika.

Njegova levica i desnica oborile su trojicu bandita.

Ostali su da leže na zemlji tamo gde su i pali.

Međutim, to je bilo sve.

Šejn je uspeo da vidi kako još jedan njegov protivnik pada.

A, onda mu se smračilo pred očima.

Strašan udarac pogodio ga je u potiljak.

Zapadnjaku se za trenutak učinilo da je pred njegovim očima eksplodiralo bure baruta.

Zatim je oko njega nastao mrak. Nije ni osetio kada je pao na tvrdu zemlju.

Nije osetio ni to kada ga je Romana udarila nogom u rebra. A, nije ni čuo kako je ona besno ciknula.

— Prokleta kopile!

Šejn je sada ležao nepomičan na zemlji. Izgledalo je kao da je već mrtav čovek.

Ester Mek Eligot je još uvek bila vezana za stub ispred kuće. Niz njeno lice, iskrivljeno od straha, tekli su potoci suza. Jecala je.

Romana podiže ruku.

— Vežite to kopile Šejna! — ciknu ona. — Ali, vežite ga dobro. Ne zaboravite da je taj pasji sin jako opasan i da se s njim ne treba šaliti. Đavo će odneti sve vas ako napravite neku grešku i ako uspe da se izmigolji!

Banditi prionuše poslu.

Počeli su da vezuju Zapadnjaka.

Uskoro su u tome pomogli i nitkovi koje je Šejn oborio malopre na zemlju. Bili su se oporavili.

Bili su to kažni kačevi. Jaki i dugački.

Vezali su Zapadnjaka tako čvrsto da on više sam nikako neće moći da se oslobodi tih đavolskih veza.

— Ostavi ga neka živi, Romana! — doviknu Ester plačnim glasom. — Molim te, ostavi ga da živi. On nije kriv. Šejn nema nikakve veze s planom i blagom. U tome su njegovi prsti čisti, senjorita. Sigurna sam da on nije krenuo u poteru za zlatom i da ga ono i ne interesuje.

Romana Garaso se osmehnu.

— Umrećete oboje zajedno — odvrati ona hladno. — To vam neće biti teško zato što se volite. Ali, umiranje će biti

dugo i jako strašno. Ja ti to obećavam, ti, mala droljo!

Senjorino lice ličilo je na masku.

Ester Mek Eligot je sada shvatila da od Romane više ne može očekivati milost.

XIV

Šejnu je sada bilo jasno da ga više nikakva sila na ovom svetu ne može spasiti i da je kucnuo čas kada treba da krene na daleki put bez povratka.

Još uvek je bio ošamućen kada su ga banditi podigli i odvucli do drugog stuba ispred kuće. Preko puta od Ester Mek Eligot.

Vezaši su ga isto kao i devojkju.

Ispred njegovih očiju još uvek su se vrteli likovi u krug.

A, zatim je sasvim jasno raspoznao lice Romane Garaso.

Cerila se pobedonosno.

— Kopile! — ciknu ona. — Najzad si dolijao.

Zapadnjak je ćutao.

Osećao se loše i nije mu bilo do toga da se prepire sa lepom Meksikankom.

Međutim, prikupio je svu svoju snagu i trgao se.

Ako treba da se preda neprijatelju, onda neka to bude na pristojan način. Nije želeo da umre kao kukavica, već dostojanstveno.

Ceo njegov život ličio je na neku avanturu. Nikada nije zatvorio oči pred onim što ga čeka. I, nikada se ničega nije uplašio. Ono što je stiglo, tu je i više nema uzmicanja.

Romana mu priđe i pljunu u njegovo lice.

— Proklet bio, kopile! — prosikta ona kao zvečarka. — Zar i sada kada smo te vezali hoćeš da tvrdiš da nisi hteo da se domogneš blaga zajedno s ovom malom droljom?

Šejn nije ništa odgovorio. Ćutao je kao zaliven.

Više nije imao volje da odgovara na pitanja ove žene koja je očigledno bila podlegla mržnji.

Romana je odlučila da ubije njega i Ester Mek Eligot. Od toga je, izgleda, više ništa ne može odvratiti.

Tiho je opsovao. Bio je ljut na samog sebe.

Zašto se upustio u ovu prokletu igru? Imao je zadatak da sredi Loba Alvareza, i to je učinio. I, šta mu je bilo potrebno da preko hleba traži pogaču!

Međutim, đavo nikad ne miruje.

Taman kada je pomislio da je sve gotovo i da će mirno moći da predahne, pojavio se njegov stari amigo Majo Morturo.

Zamolio je Zapadnjaka da ostane u blizini kuda se kreće Karlos Garaso.

Šejn nikako ne bi mogao da odbije želju svoga dobrog prijatelja.

Majo Morturo je obećao da će mu priskočiti u pomoć onda kada bude trebalo. Ali, njegov drugar je svakako mislio tek onda kad zlato bude pronađeno.

Romana ga ošamari po desnom obrazu.

Ubrzo je njena ruka odsela i na njegovom levom obrazu.

Ponovilo se to nekoliko puta.

Lepa Meksikanka bila je besna kao divlja prerijska mačka.

Zapadnjak nije ni okom trepnuo dok je Romana otvorenom šakom udarala po njegovim obrazima.

Romana je najzad prestala da ga šamara.

— Zar najzad nećeš da popustiš? — ciknu ona. — Zašto se već jednom ne otvori ta tvoja njuška, Šejne?

Zapadnjak samo malo razvuče usne. Međutim, i dalje je ćutao.

Ona je stajala ispred njega sva crvena u licu. Bila se tako namrštila da je izgledalo da će svakog trenutka pući od besa. Ili da će izgubiti razum!

Šejn je još jednom odmeri pogledom.

Ličila je na neku vešticu koja se sprema da zadavi svoju žrtvu.

Sada je Romana prestala da ga udara. Izgleda da se polako smirivala.

Izgleda da je na sve računala samo ne na to da će Šejn ostati tako ravnodušan sada kad mu smrt visi nad glavom.

Odjednom je opustila ruke i pognula glavu. Delovala je bespomoćno.

Zatim je prišla sasvim blizu vezanom čoveku. Osetila je kako on diše.

Zagledala se u njegove oči.

— Kaži već najzad bar nešto, Šejne — prošaputa ona skoro molećivim glasom. — Zašto ćutiš i ne braniš se? Možda sam se ja prevarila. Kad bi samo hteo da izustiš makar jednu jedinu reč!

Tog trenutka pored nje se pojavio Karlos Garaso.

On se cerekao. Grubo i neukusno.

— Romana! — ciknu on. — Meni se čini da si preterala. Šta ti nameravaš da uradiš sa ovim kopiletom Šejnom? Pa uverili smo se kakav je to lupež. On ti za dlaku nije odneo blago ispred nosa. Samo te je sreća spasla da mu to nije pošlo za rukom. Time bi te uništio. Bez milosti. Tebe ne treba da grize savest ako ti učiniš njemu ono što je on nameravao da uradi tebi. Zato, naredi momcima da ga upucaju. I njegovu ljubavnicu takođe. Tek onda ćemo imati mira. Nema šta tu da se kolebaš Romana!

Prokleti kućkin sin, pomisli Zapadnjak. Sada je prvi put video njegovo pravo lice.

Šejn je verovao u iskrenost Karlosa dok su se zajedno borili protiv bande Loba Alvareza. Ali, sada se ispililo nešto sasvim druge.

— Ubićemo ga, Romana! — viknu Karlos Garaso kad je video da se njegova sestra još uvek koleba šta da radi. — Njega i tu malu drolju. Tek tada ćemo imati svoj mir. I ti i ja. U tom slučaju nećemo imati koga da se bojimo. Imamo ceo plan gde se nalazi to ogromno blago Kordilja. Bićemo bogati i srećni. Zašto da nam jedan nitkov sve to pokvari? Jasno, Šejn mora umreti. Zajedno sa svojom malom ljubavnicom.

Romana je ćutala.

Gledala je zamišljeno Zapadnjaku u oči.

Šejn se osmehnu.

Senjorita je odjednom stegla pesnice. Na njenom licu pojavio se neki nemilosrdan izraz.

Izgleda da se odlučila.

— Moj brat je u pravu, Šejne — reče ona promuklim glasom. — Ti to sigurno razumeš. Ja više nemam drugog izbora. Ako ti poklonim život, ti bi bio jedan jako opasan protivnik od koga bih se bojala celog života. Ja sam sigurna da me ti nikada ne bi ostavio na miru.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— U pravu si, Romana — reče on. — Za tebe stvarno nema drugog izlaza nego da narediš da me upucaju.

Okrenuo je glavu prema stubu gde se nalazila Ester Mek Eligot.

Devojka je plakala. Njeno celo telo je drhtalo od straha.

— Ostavi u životu makar ovu devojku, Romana — nastavi Zapadnjak mirno. — Bar ona za tebe neće predstavljati nikakvu opasnost. Nje se ne bojiš. Sada imaš plan gde se nalazi, blago. Uskoro ćeš imati zlato Kordilja. Šta ćeš više od toga?

Karlos Garaso se isceri grubo.

— Nemoj dozvoliti da te nagovori na nešto što nam ne odgovara, Romana! — frknu on. — Ovde više ne sme ostati nijedan živi svedok. Inače, možemo jednog dana izgubiti sve što ćemo dobiti.

Romana je zamišljeno gledala čas u Šejna čas u Ester Mek Eligot.

Posle nekoliko trenutaka se trгла. Klimnula je odlučno glavom.

— U pravu si, Karlose — reče ona. — Mi nemamo drugog izlaza. Poslaćemo jedine žive svedoke na onaj svet. Tek onda ćemo imati svoj mir.

Povukla se nazad.

— To ćemo brzo obaviti — reče ona mirno. — Sigurna sam da je tako bolje.

Mahnula je rukom banditima.

Zajedno sa Karlosom bilo ih je šest.

Stali su u red ispred nje.

Podigli su puške i cevi okrenuli prema Šejnu i Ester.

Sada je najzad došao kraj.

Ako se ne desi neko čudo, Ester Mek Eligot i Šejn će uskoro krenuti na put bez povratka.

Po drugi put ovog dana Zapadnjak se našao ispred pušćanih cevi osuđen na smrt. Međutim, ovog puta je sigurno da neće biti iznenađenja.

Već se pomirio s tim da su mu istekli poslednji trenuci na ovom svetu.

Romana stade u stranu.

— Ja ću komandovati! — viknu ona. — Prva trojica od mene pucaće u Šejna. Ostali će upucati devojku. Napunite puške!

Sunce je već bilo na zalasku i njegovi crveni zraci odbijali su se od Šejnovih zenica.

Poslednji sjaj! A onda će nastati carstvo tame.

Šejn je gledao šta se događa. Ništa na ovom svetu nije moglo da ga uplaši. Gledao je sada hrabro smrti u oči.

Kakva ironija sudbine! Izvršio je zadatak koji je dobio od Sedme brigade, a zatim se bez ikakve potrebe upleo u tu potragu za blagom Kordilja.

Čuo je kako mlada Ester jeca. Bilo mu je žao devojke. Bar da su nju poštedili!

Međutim, ovde neće biti milosti. Romana Garaso je donela odluku i tu se više ništa ne može izmeniti.

Podigla je svoju desnu ruku uvis.

Zavladala je grobna tišina.

I banditima nije bilo lako. Nije tako jednostavna stvar ubiti dva vezana ljudska bića koji nemaju priliku da se brane.

U borbi je to ipak drukčije...

Njihova lica su bila smrknuta. Nije im bilo lako.

Ali, nije bilo lako ni Romani Garaso.

Ona je još uvek držala desnu ruku uvis. Kao da se kolebala da li da naredi pogubljenje.

Njene usne su podrhtavale. Ipak, izgleda da se konačno odlučila da svojim ljudima naredi da pucaju.

Međutim, ne lezi vraže. Baš tog trenutka odjeknu topot konjskih kopita.

Neki jahač jurio je niz zapadni obronak.

Bio je sam.

Približavao se brzo.

— Romana Garaso! — doviknu on još iz daleka — ubiću te ako narediš da se puca! Budi sigurna u to.

Romana je stajala ukočeno i nije se usudila ni da se mrdne.

XV

Šejn je odmah prepoznao usamljenog jahača.

Žuti ogrtač, siva brada, srebrne mamuze. To je mogao biti samo Majo Morturo.

Koliko puta se borio s tim čovekom rame uz rame! Više puta su jedan drugom spasili život u poslednjem trenutku.

Zapadnjak je nekoliko puta pomislio na njega, ali nije verovala da će se on pojaviti.

Majo Morturo zaustavi svoga vranca.

Preko njegovog desnog kolena bila je naslonjena cev „vinčesterke”. Pomalo nemarno, kao da iz tog položaja ne može da se uputi precizan hitac.

Međutim, Šejn je znao dobro šta to znači. Majo Morturo bio je jedan od malog broja ljudi koji su umeli đavolski precizno da pucaju i pogađaju sa kuka.

Cev njegove „vinčesterke” bila je uperena u Romanu Garaso.

I Karlos Garaso se okrenuo prema jahaču.

— Majo Morturo! — grmnju Karlos ljutito. — Jednom ste već umešali vaše prste u ono što vas se ne tiče. Gubite se smesta odavde ili ćemo vas skinuti s konja kao vrapca sa grane.

Majo Morturo se osmehnulo.

— Možete se boriti protiv mene ako mislite da ste mi dorasli, Garaso — reče on mirno. — Braniću se. Eto, možete pokušati, Garaso.

Čudan čovek, taj Majo Morturo, Meksikanac sive brade. Tako miran može valjda samo on biti u ovom trenutku kada se našao ispred šestorice bandita. A, tu je bila i Romana Garaso, vođa te bande.

Sedmorica protiv njega! Ne, tako veliku broj pucaroša ne bi mogao da sredi ni najbolji revolveraš sveta.

Još uvek je držao „vinčesterku” nemarno kao da je to neka igračka.

— Šta je, Garaso? — upita on podrugljivo. — Da nisi napunio gaće?

Karlos Garaso kriknu divlje. Više nije mogao da vlada sobom.

Potegao je svoj revolver i pucao.

Međutim, Majo Morturo je povukao obarač „vinčesterke” brže. Mirno i samo jednom.

Karlos Garaso kriknu divlje. Više nije mogao da vlada micao.

Ostali banditi su zbunjeno gledali.

Romana kao da nije mogla da shvati šta se dogodilo. Stajala je ukočeno i gledala svog brata koji se više nije micao. Kao da nije verovala svojim očima.

Taj tajanstveni čovek koji se odjednom pojavio! Nije se ni malo pomerio dok je pucao sa kuka.

— Predlažem vam nešto, senjorita Garaso — reče Majo Morturo mirno. — I to samo zato da se izbegne dalje prolivanje krvi. Da li želite da me saslušate, senjorita Garaso?

Ona je razmišljala za trenutak, a zatim klimnula glavom.

— Da — potvrdi ona. Kao da još nije bila svesna onoga što se desilo tu pred njenim očima.

— Naredite vašim ljudima da odmah odvežu Šejna i devojkul — reče Majo Morturo i osmehnu se.

Romana Garaso je oborila pogled. Bilo joj je jasno da je ovu igru izgubila.

— A, šta će se desiti posle toga? — upita ona.

— Vi slobodno možete da odjašete sa svojim ljudima — reče Majo Morturo. — Međutim, imam još jedan zahtev. Daćete mi plan na kome je ucrtano gde se nalazi blago Kordilja.

— Zašto, senjore Morturo?

— Krenuo sam da tražim blago Kordilja po nalogu Fernanda. To je poslednji koji je ostao od onih koji su zakopali blago u Sijeri kada su bežali ispred pobunjenika. Mislim da nije potrebno da vam pričam sve, senjorita.

— A šta će se dogoditi posle toga kada vam budem dala taj plan? — upita lepa Meksikanka.

— Vraćićete se kući, senjorita Romana. Ja vam obećavam da neću poći u poteru za vama. Bacite plan tamo na zemlju, a ja ću se pobrinuti da on dospe u ruke zakonitih naslednika. To sam obećao svom prijatelju Fernandu Kordilju.

Klimnula je glavom i izvadila papire ispod svoje bluze.

— Evo to je, senjore Morturo — frknu ona. — Da li ste sada zadovoljni?

— Ostaje još da neko od vaših momaka odveže Šejna i devojkul — podseti je Majo Morturo. — Posle toga uzjašite konje i idite kud god hoćete.

— Dobro senjore Morturo — reče Romana.

Okrenula se i prišla stubu gde se nalazi Ester Mek Eli-got. Izvadila je nož iz futrole na pojasu, presekla veze i devojkul je uskoro bila slobodna. Isto tako presekla je kaiševe kojima je bio vezan Šejn.

— Žao mi je, Šejne — reče ona glasno. — Pobedio si ti. Međutim, ja sam mislila da će se ova priča sasvim drukčije završiti. Međutim, umešao se taj davo Majo Morturo i protiv takvog protivnika je jako teško boriti se.

Osmehnula se.

Međutim, Zapadnjak je primetio da na njenom licu ima nečeg lažnog. Kao da je smislila neku podvalu.

Šejn je trljao svoje utrnule članke.

Romana je sa svojim ljudima krenula prema mestu gde se nalaze konji. Uzjahali su.

Međutim, Zapadnjakovom oštrom oku nije promaklo da je Romana nešto tiho naredila.

— Pazi, amigo! — povika Šejn.

Zapadnjak je potrčao i munjevito se bacio na zemlju tamo gde se nalazilo mrtvo telo Karlosa.

Zgrabio je njegovu „vinčesterku”.

Banditi su već bili osuli paljbu.

I Majo Morturo je pucao.

Skoro istog trenutka prasnulo je i iz Šejnove puške.

Borba je bila kratka.

Ljudi Romane Garaso ležali su na zemlji. Nisu se micali.

A i lepu Meksikanku stiglo je olovo.

XVI

Majo Morturo obrisa čelo. Mahnuo je rukom Šejnu.

Šejn pritrča mestu gde se nalazila Ester Mek Eligot. Zagrlio je.

Devojka je jecala.

Zapadnjak je uze u ruke i ponese je prema vratima kolibe. Tamo će se ona brzo oporaviti od šoka koji je doživela. A Šejn će se pobrinuti o tome da se ona smiri.

Uneo je u kolibu. Bilo joj je loše. Stavila je ruke preko svojih očiju i ćutala.

Šejn je stavi na krevet.

Bio je siguran da će ona ubrzo shvatiti šta se dogodilo i da će pokušati da što pre zaboravi ono što se dogodilo. Naravno, Zapadnjak će biti pored nje.

Sunce je već bilo zašlo iza brda.

Unaokolo je sve bilo tiho.

Uskoro će i noć raširiti svoja tamna krila iznad doline.

Nastavak pustolovina
popularnih junaka
iz serije
pahuljci
u novoj igri

SVET ČUDESA

Potražite kod vašeg prodavca novina album i samolepljive
sličice nagradne igre SVET ČUDESA !

GLAVNA NAGRADA JE AUTOMOBIL GOLF DIZEL !

Između ostalog, u nagradnom fondu su i kolor televizori,
kompjuteri, putovanja u Rim i bicikli !

Očekuje vas 1001 vredna nagrada !

VOJVODINATOURS

Standard

STANDARD
Proizvođač kožne galanterije
iz Novog Sada,
poklanja vam 100
dlačkih torbi sa likovima iz
SVETA ČUDESA.

VOJVODINATOURS
Turistička agencija
iz Novog Sada obezbeđuje
desetodnevni smeštaj
za 3 osobe u porodičnom
apartmanu na moru.